

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΚΔ΄.

Ο ΚΑΦΕΣ.

Καί τοι οί Τούρκοι ιστορικοί αποδίδουσι τήν εφεύρεσιν τοῦ καφέ τῷ Δερβίση Χαδούσκη Όαέρ, ἡ τοῦ καφέ ἀνακάλυψις ἀφείλεται μοναχῷ τινι, ὅστις, ἀποβληθεὶς τῷ 1258 ἐκ τοῦ μοναστηρίου του, κατέφυγεν ἐν τινι σπηλαίῳ, ἐνθα, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ ἐξ ἀσιτίας, παρεσκεύαζε τονωτικὸν φαγητὸν ἐκ τῶν κόκκων δενδρυφίου τινὸς καλουμένου κακάοι. Οὐχ ἤττον δὲ δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν καὶ ὀλόκληρον τήν εφεύρεσιν τῷ ρηθέντι μοναχῷ, καθόσον ἀρχαῖα χειρόγραφα διατείνονται ὅτι ὑπῆρχε γνωστὸν τὸ δενδρύφιον ἐκεῖνο, πρὶν ἢ ὁ μοναχὸς ποιήσῃται χρῆσιν αὐτοῦ.

Ἡ τοῦ καφέ χρῆσις ὡς ποτοῦ, πιθανὸν νὰ ἦτο γνωστὴ καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Ὁ Μουράλλος δὲν ἀμφιβάλλει ποσῶς ὅτι ὁ μέλας ζυμὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἦτο ὁ ἡμέτερος καφές. Ὁ Ἑρμπελώτ καὶ ὁ Γκαλάντ ὑποστηρίζουσι ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ποτοῦ τούτου μετεδόθη εἰς τὴν Μόκκαν ἐξ Αἰθιοπίας, ἐκεῖθεν δὲ εἰσῆχθη ἀκολούθως εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς Ἰνδίας.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφάνη κατὰ πρῶτον ὁ καφές τῷ 1555 ἢ 1556. Τῷ 1580 ὁ Πρόσπερος Ἀλπίνος ἐλάλει καθαρῶς περὶ τοῦ δενδρυφίου τούτου, ὅπερ εἶδεν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ παρῶτρυνε τοὺς Βενετοὺς νὰ ἐμπορευθῶσιν αὐτὸ, ἐξαιρῶν τὰς τονωτικὰς ἀρετὰς του. Μετὰ 32 ἔτη Ἀρμένιος τις, αὐτινος ἀγνωεῖται τὸ ὄνομα, ἤνοιξε καφενεῖον ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἐν Παρισίοις· συγχρόνως δὲ ὁ κ. Δελαρῶκ, ἐπανακάμφας ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, ἐπεδείκνυε τοὺς κόκκους τοῦ θαυμασίου δενδρυφίου τοῖς κατοίκοις τῆς Μασσαλίας. Ἐπίσημως ὁμως ἐγνώρισε τὸν καφέν ὁ Σολιμάν Ἄγκος, πρεσβευτὴς τῆς ὑψηλῆς Πύλης. Καὶ ἐν Λονδίῳ τῷ 1652 ἐυστήθησαν διάφορα καφενεῖα, κληθέντα τότε Σχολεῖα τῆς Ἐπιστήμης, ἅπερ ἐκλείσθησαν ἅπαντα ὑπὸ Καρόλου τοῦ Β΄. καθάπερ προηγουμένως συνέβη ἐν Κωνσταντινουπόλει, διατάξαντος τοῦ Σουλτάνου νὰ ἐμποδισθῇ ἢ ἐν αὐτοῖς φοιτήσις, ὡς ὄφθην ἐπικίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

Τὸ δενδρύφιον τοῦ καφέ εἶναι πρᾶξι-

νον, ύψους 17 εκατοστομέτρων, διαμέτρου ολίγων δακτύλων, φέρον κλάδους, εκατέρωθεν πάντοτε του κορμού, τρυφερούς, ανοικτούς, εύκάμπτους, οίδηματώδεις, και ποῦ και ποῦ πολυφύλλους, ὧν ὀφλοιὸς ἐστὶν υποκίτρινος, και οἷτινες κοσμοῦνται ὑπὸ φύλλων λογχοειδῶν, λείων και σπιλπνῶν μὲν πρὸς τὸ ἄνω μέρος αὐτῶν, ὠχρῶν δὲ πρὸς τὸ κάτω. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθήσεως φύονται μεταξὺ τῶν φύλλων ἀνθοδέσμαι λευκαὶ και εὐώδεις, ἃς διαδέχονται καρποὶ ἀπαλῆ, ὠρειδεῖς, και ἐρυθροὶ ὡς κεράσια· εἶναι αὐτοὶ κάρυα, περιέχοντα ἕκαστον δύο σπόρους, ἤτοι δύο κόκκους καφέ.

Ὁ κάλλιστος καφὲς ὃν ἡ Ἀμερικὴ καλλιτεργεῖ, ἐστὶν ὁ τῆς Μόκας, εἶτα ἔρχεται ὁ τῆς νήσου Βουρβόνης, ὁ τῆς Μαρτινίκας, ὁ τοῦ Ἀγίου Δομίγκου και ὁ τῆς Βρασιλίας.

Γινώσκετε δὲ, φίλοι ἀναγνώσταί, πόσα χιλιόγραμμα καφέ κατ' ἔτος κυκλοφοροῦσιν ἐν τῷ ἐμπορίῳ; 300,000,000 και ἐπέκεινα! Διότι, τίς σήμερον δὲν πίνει καφέ; Ἀπὸ τῆς καλύβης μέχρι τῶν ἀνακτόρων, μία κύμβη καφέ ροφᾶται εὐχαρίστως.

Και ὅμως κατ' ἀρχὰς ὁ καφὲς ὑπέστη σπουδαῖον καταδιωγμὸν ἐκ μέρους σπουδαίων προσώπων. Ἡ ἱατρικὴ, ὑποστηριζομένη ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ διαταγμάτων ἡγεμονικῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ ἀπαγορεύσεων ἱερατικῶν, ὑπῆρξεν ὁ ἀμειλικτότερος ἐχθρὸς τοῦ ἀτυχοῦς καφέ. Τότε δὴ τότε ἐδημοσιεύθησαν σάτυροι ἀπειροπληθεῖς κατὰ τοῦ ἀθώου πό-

ματος, κληθέντος ὑπ' ἄλλων μὲν διαβολικῆς ἐφευρέσεως, ὑπ' ἄλλων δὲ δηλητηριώδους ποτοῦ και τέλος εὐρέθη τις ν' ἀποκαλέσῃ αὐτὸ βρυκόλακα τῆς ζωῆς! Ὁ καφὲς ὁμῶς μὲ ὅλους τοὺς διωγμοὺς οὓς ὑπέστη, κατῶρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐξέλθῃ νικητῆς ἐκ τῆς πάλης και νὰ διασπαρῆ ἀνά τὴν ὑφήλιον ἅπασαν. Ὡς δὲ πάντοτε συμβαίνει, ἔσπευσαν τότε πολλοὶ νὰ φάλλωσι τὸν πανηγυρικὸν του. Ὁ Ναπολέων Α' ὠμολόγει ὅτι ἄνευ τοῦ καφέ δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ. Ὁ Βόλταῖρος ἠγάπα τὸ νεκτάριον ποτὸν, ὡς ἀπεκάλει αὐτὸ ὁ Παρίνης, μέχρι και τοῦ νὰ εἶπῃ ἀστείευόμενος ὅτι ἂν ἐγίνωσκε θετικῶς ὅτι ἐν τῷ παραδείσῳ ἔπινον καφέ, θὰ ἐγένετο ἅγιος. Ὁ δὲ Ρουσσῶ ὑπεστήριζεν ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐργασθῆ, ἂν δὲν ἔπινε πολλὰ κυμβία καφέ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Λέγεται μάλιστα ὅτι προσβληθεὶς ποτε ὑπὸ ἀποπληξίας, ἐζήτησε νὰ πῆ καφέ.

Δὲν ὑποστηρίζομεν ὅμως ὅτι ὁ καφὲς εἶναι ὠφέλιμος ὁπόταν γίνεται κατάχρησις αὐτοῦ. Λέγομεν μόνον ὅτι κύμβη καφέ κατασκευαζομένου κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Liebig, ἐπιδρᾷ εὐνοϊκῶς ἐπὶ τῶν διανοητικῶν ἡμῶν δυνάμεων, καταβάλλει τὸν πρὸς τὸ ὑπνώτειν πόθον, και καθίσταται ὠφέλιμος ἐν περιπτώσει ἡμικρανίας και διαρροίας ἐπιμόνου. Προτιμωτέρα λοιπὸν εἶναι μία κύμβη καφέ, ἔστω και μικροῦ ποτηρίου ρωμίου ἢ ἄλλου πνευματώδους ποτοῦ.

Ἡ ΑΝΑΓΝΩΗ

Παρατηροῦντες μετὰ προσοχῆς τὰς λειτουρ-

γίας τῆς ἀναπνοῆς, δὲν βλέπομεν ἄλλο ἢ διηνεκὴ τινα συναλλαγὴν μεταξὺ τοῦ ὀξυγόνου και τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος.

Περικυκλούμεθα ὑπὸ περιτειγίσματος ἐξ ἀτμοσφαιρας 80 χιλιομέτρων. Ὁ ἄνθρωπος ἀναπνέει ὅπως ζῆση, πράττει δὲ τοῦτο δεκαπεντάκις κατὰ λεπτόν, ἢ πλειότερον ὅταν κινῆται, ἢ ὅταν ἡ θερμοκρασία ἐλαττοῦται, και ὀλιγώτερον ὅταν ἀναπαύεται, ἢ ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα θερμαίνεται.

Ἡ ἀναπνοὴ διαιρεῖται εἰς δύο· εἰς εἰσπνοὴν και ἐκπνοὴν. Ὁ εἰσπνεόμενος ἀῆρ ἐν τῷ πνεύμονι ποιεῖ ἀνταλλαγὴν τινα. Ἀφίνει ὀξυγόνον, και λαμβάνει ἀνθρακικὸν ὀξύ. Τὸ ὀξυγόνον ὅπερ ἀφίνει, ἐνοῦται διὰ τῆς λειτουργίας τῆς κυκλοφορίας μετὰ τοῦ αἵματος, και παράγει τὴν τόσῳ χρήσιμον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς ζῶϊκὴν θερμότητα.

Ἐπειδὴ τοῦτο γίνεται διὰ τῆς καύσεως, ἀνάγκη τὸ σῶμά μας νὰ παρέχῃ ἱκανὴν καύσιμον ὕλην τῷ ὀξυγόνῳ, οἷον ἄνθρακα και πολλακίς ὕδρογόνον. Ἡ ὕλη αὕτη εὐρίσκειται ἐν τῷ ὀργανισμῷ μας, και προέρχεται ἐκ τροφίμων πλήρων ἄνθρακος και στερουμένων ἀζώτου. Ταῦτα ἀποσυντιθέμενα παράγουσι τὴν ἀναγκαίαν καύσιμον ὕλην. Εἰσὶ δὲ τὸ ἄμυλον, ἢ ζάχαρις, τὸ λίπος, τὸ οἶνόνπνευμα κτλ. Ἐὰν τὸ ὕλικόν τοῦτο δὲν ὑπῆρχε, τὸ ὀξυγόνον θὰ προσέβαλλε τὸν ὀργανισμὸν μας και θὰ κατέστρεφεν αὐτόν.

Ὁ οἶνος, ὃς περιέχων ποσότητα οἶνουπνεύματος, εἶναι ἡ πρωτίστη τῶν ἀναπνευστικῶν οὐσιῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ γίνεται κατάχρησις αὐτοῦ, καθόσον τότε φέρει εἰς τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ σπουδαιότης τῆς ἀναπνοῆς εἶναι μεγίστη, ἀνάγκη νὰ εἰσπνέωμεν ἀέρα αἰετοτε καθαρὸν. Ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος εἰς τὸν εἰσπνεόμενον ἀέρα, εἶναι ἐπιβλαβειστάτη, καθόσον παρεμποδίζουσα τὴν ἐξοδὸν

τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τοῦ ὀργανισμοῦ μας, στρέφει αὐτὸ καθ' ἡμῶν και ἐπιφέρει ἡμῖν τὴν ἀσφυξίαν. Διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν πᾶν εἶτι γεννᾶ και παράγει ἀνθρακικὸν ὀξύ, οἷον τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη, τὰ πτητικὰ ἔλαια κτλ. Τὰ καιόμενα σώματα οὐ μόνον παράγουσιν ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἀλλὰ και καταναλίσκουσιν ὀξυγόνον· διόπερ ἐν τοῖς δωματίοις ἐνθα καίονται πολλαὶ λαμπάδες, ἢ ἀσφυξία δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἕνεκα διττοῦ λόγου, ἤτοι διὰ τε τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, και διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ὀξυγόνου.

Οἱ χωρικοὶ συνήθως συζῶσι μετὰ τῶν ὄνων, βοῶν και χοίρων τῶν, πολλακίς δὲ οἱ φελλοὶ κοιμῶνται μετ' αὐτῶν εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, πρὸς μεγίστην αὐτῶν βλάβην, καθόσον τὰ ζῶα, ὡς ἡμεῖς, εἰσπνεοῦσιν ἀέρα, οὔτινος κρατοῦσι τὸ ὀξυγόνον, ἐκπνέοντες τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὅπερ ἐκείνοι ἐξ ἀνάγκης εἰσπνεοῦσι. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει και ὅταν ὑπνώττουσι πολλοὶ ἄνθρωποι ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δωματίῳ.

Ἐπελογίσθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην νὰ εἰσπνῆ τοῦλάχιστον 6 κυβικὰ μέτρα ἀέρος. Ὁ θάνατος ἐπομένως εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπέλθῃ ὅταν ὁ χῶρος ἐν ᾧ ἀναπνεόμενος παρέχει ἡμῖν ἀέρα ὀλιγώτερας ποσότητος. Τῷ 1852 ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς θαλάσσις πλοίοις τι κατετέληθη ὑπὸ τρικυμίας μεγάλης. Ἐπιβάται περὶ τοῦ 60 ἀπέβωσαν ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου ἐλλείψει ἱπαροῦς ἀέρος, ἐντὸς ἐξ ὧρων.

Ἐν Καλκούττῳ ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Βεγγάλης κατέκλεισεν ἐντὸς δωματίου 19 τετραγωνικῶν μέτρων 146 στρατιώτας Ἀγγλους μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν Χόλγουελ. Ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον οἱ 123 ἐν μιᾷ και μόνῃ νυκτί.

Ἡ ἐνυδρος τίτανος (idrato di calce) ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτῆς πρὸς τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ συγγενείας, ἠδύνατο μετὰ θετικότητος νὰ ὑποδοκῆται τὴν ἀναπνοὴν εἰς μέρη στενόχωρα,

ἀλλ' ἔχει τὴν ιδιότητα ἀπορροφῶσα τὸ ἀνθρακικὸν ὄξυ, νὰ ἀναδίδῃ ὕδωρ. Ὁ καθίστατο λοιπὸν ἡ ἀτμόσφαιρα ὑγρατὰτη, καὶ ἐπομένως ἐπίσης ἐπιβλαβή.

Ὁ καθαρὸς λοιπὸν ἀρ εἶναι ἀπαραίτητος ὄρος τῆς ὑπάξεως ἡμῶν. Καὶ ὅμως πολλοὶ παραβλέπουσι τοῦτο, καὶ προσφέρουσιν ἀκοντες ἰκανὴν πικρὰσιαν τῷ Χάρωνι.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΑΡΣΑΚΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ὁ Ἀρσάκης δὲν ἦτο τρόπος ν' ἀναλάβῃ ἐκ τῆς μελαγχολίας του, μὴ ὅλα τὰ φάρμακα τῶν ἱατρῶν, τὰ ἀρώματα, τὰ χάγια. Πάντες δὲ οἱ ἀγύρται καὶ οἱ τυχοδιώται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην μετεβλήθησαν εἰς ἱατροὺς, ἀλλὰ πάντες ἀνωφελῶς. Χίλια διασκεδάσεις ἐφευρέθησαν ἢ ἐκομίσθησαν ἐξ Εὐρώπης, ὅπως ἐλαττώσωσι τὴν λύπην τοῦ Μονάρχου, γραφαὶ δὲ τινες πρακτικαί, ἐγνωμοδότησαν ὅτι πρέπει ν' ἀλειφθῇ ὁ Σουλτάνος δι' ἐλαίου, καθόσον συντείνει τοῦτο εἰς τὸ νὰ γενῆ τὸν γέλωτα, ὁ δὲ γέλως εἶναι, ὡς γνωστὸν, ἐχθρὸς τῆς μελαγχολίας. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς Σουλτάνος ἠνῆθη νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλήν ταύτην ἐξ ἰδιοτροπίας σουλτανικῆς. Ἐπειδὴ λοιπὸν πάντα τὰ εἰς ἐνέργειαν τεθέντα μέτρα ἀπέβλεσαν μάταια, προσεκληθῆ ἐν τοῖς ἀνακτοροῖς ἡ συνέλευσις τῶν μάγων, οἵτινες κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν πρόληψιν, κατέχουσι τὸ μυστήριον τῆς γνώσεως τῶν ἀποκρύφων πραγμάτων. Ἡ συνέλευσις αὕτη συνήρχτο εἰς ἐκτάκτους μόνον καὶ λίαν σοβαρὰς περιπτώσεις καὶ κινδύνους, καθ' οὓς ἀπητεῖτο ἐπιγούσα ἀπόφασις. Οὕτως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπυθάνοντο τὰ μαντεῖα τῶν Θεῶν, οὕτως οἱ Ῥωμαῖοι ἠνοιγον ἐν ἀνάγκῃ τὰς τῶν Συβυλλῶν βέλτους, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν περιστάσει ὀφρωστικῆς τὴν συνείδησιν ἡμῶν ζητοῦμεν συμβου-

λάς καὶ διαφώτισιν παρὰ τῶν ἱερέων, τῶν φρόνων, μάλιστα δὶπλωμα θεολογίας.

Τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐξωτερικόν, αἱ ἐξυρισμέναι κάραι καὶ ἡ λάτις γενεῖας τῶν μάγων, ἐρχομένων μὲ βῆμα βραδύ εἰς τ' ἀνάκτορον, ἔδιδεν αὐτοῖς ὕψος μέγα, κατὰ δὲ τὴν διάβασίν των οἱ ἄνθρωποι ἔφερον τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους πρὸς ἐνδειξιν σεβασμοῦ, διότι οἱ κύριοι οὗτοι ἐθεωροῦντο ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ οὐρανοῦ καὶ μέγα ἐνέπνεον τοῦτο σεβασμόν.

Ἄγνωθ' διὰ τίνα μοιραίαν καὶ ἀτυχῆ συμπτῶσιν οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσι πλείοτερον εἰς τὴν ἀγυρταίαν ἢ εἰς τὴν ἀπλήν ἀλήθειαν. Ἴσως τὴν ἀλήθειαν τὴν περιφρουροῦσιν ἀκριβῶς διὰ τὴν ἀπλότητά της, ἐνῶ τῆς ἀγυρταίας τὰ ἔργα εἰσὶν ἐπιδεικτικὰ καὶ ἀξιοθαύμαστα, ἐπομένως σεβαστὰ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνοήτων.

Ἐν εὐρείᾳ οἰθούσῃ συνεδριάζουσιν οἱ μωροὶ ἐκεῖνοι καὶ φρουρὰ ἰσχυρὰ τοὺς περιτοχιζέει, παρεμποδίζουσα τὴν εἰσοδὸν τῶν Ὀρμουσιῶν διαμαστιγώσεων καὶ δορατισμῶν. ἠνοιξαν τότε τὸ στόμα τὰ δοχεῖα ἐκεῖνα τῆς γνώσεως, ἀλλὰ τὸ ἠνοιξαν διὰ νὰ ἐκφέρωσιν ἀνοητίας. Δὲν οὐδ' ἐκθέτω τὴν σειρὰν τῶν βαττολογιῶν των, οὐδ' λέγω μόνον ὅτι συνεδύαξαν ἐν ταῖς ὀμιλίαις των τὸ συμφέρον, τὸν τύπον, καὶ τὴν ἀμάθειαν. Καὶ ἄλλος μὲν ἐγνωμοδοτεῖ ὅτι ὄφρην οἱ Σουλτάνος νὰ ἐγείρῃ τέμενος τῷ μεγάλῳ προφήτῃ ὠριότερον τῶν ὠριότερων τοιούτων, ἄλλος ὅτι ἔδει νὰ συμβουλευθῶσι τοὺς ἀστέρας, διότι ὁ Σουλτάνος μόνον παρ' αὐτῶν ἠδύνατο ν' ἀναμένη θεραπείαν, ἄλλος ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μέκκαν, ἀλλ' ἐν πολλῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἀξία αὐτοῦ, κομίζων καμήλους καὶ δρομάδας πλήρεις ὄρων, καὶ ὅτι τὰ νομισματοκοπεῖον τῆς Ὀρμουσῆς ἔδει νὰ ἐτοιμάσῃ ἀμέτῳ τὰ ἀναγκαῖα νομίσματα, προσθέτων ὅτι ἂν ὁ μονάρχης δὲν ἔατο ἐν Μέκκᾳ, ἦθελεν ἱαθῆ ἐν Μεδίνᾳ, ἀλλ' αἰφνικῶς ἐγείρεται ἐκ τῆς ἔδρας του ὁ σεβάσμιος Ἀβουμέλεχ καὶ ἐτοιμά-

ζεται νὰ κοινοποιήσῃ σοφὴν ἀποκάλυψιν. Σιγῇ βαθεῖα ἐπικρατεῖ ἐν τῇ συνέλευσει καὶ ἐλαστος τείνει τὸ οὖς εἰς τὰ σοφὰ ῥήματα τοῦ σεβασμίου γέροντος. Τὴν πολυμάθειαν τοῦ μάγου τούτου λατρεύει καὶ σέβεται ἡ Ὀρμουσῆ, ὁ Κύφρατης, ὁ Τίγγρις καὶ τὰ ἔθνη, ἀραβικά τε καὶ περσικά, τὰ ἐσπαρμένα ἐπὶ πάσης τῆς γῆς. Τὸ βλέμμα φέρει ὁ Ἀβουμέλεχ πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶτα λέγει:

— Ὁ μεγαλειότητος Σουλτάνος τότε μόνον δύναται νὰ ἱαθῇ, ὅταν περιβλήθῃ τὸ ὑποκάμισον ἀνθρώπου εὐτυχούς. Μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ σωθῇ ὅστις δὲ ἄλλα φάρμακα τῷ προτείνει, τὸν ἀπατά. Ὁ δυνάμενος νὰ εὐθῇ τὸ ὑποκάμισον αὐτό, ἀς λάβῃ μεγάλην ἀμοιβή. καὶ ὁ Σουλτάνος ἀς ἀνακηρύξῃ αὐτὸν τὸν ἀνώτατον τῶν μεγιστάνων τοῦ βασιλείου. Τί περιμένοντες, τὸ ὑποκάμισον αὐτὸ ἀς εὐρεθῇ τάχιστα, ἀς κοινοσθῇ τῷ Σουλτάνῳ καὶ θεορῶν εἰς εἰς τοῦ σώματος τοῦ φέροντος αὐτό, ἀς ριφθῇ ἐπὶ τοῦ Μονάρχου, ὅστις αὐθροῖ θὰ καταστῇ ἱλαρὸς καὶ εὐθουμος. Ὁ Ἀβουμέλεχ δὲν σφάλλει ποτέ.

Ἐπὶ τῇ παραδόξῳ γνωμοδοτήτῃ τοῦ Ἀβουμέλεχ πάντες σιγῶσιν, οὐδεὶς δὲ τολμᾷ νὰ ἀντείπῃ. Ἡ γνώμη τοῦ Μάγου τούτου θεωροῦντο ὡς ἀλάθητος καὶ ἐλαστος ἐπήνετε τὴν ὑπεράνθρωπον σημασίαν τοῦ ὑποκαμίσου, περὶ οὗ πάντες λαλοῦσιν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀγνοοῦσι ποῦ νὰ εὐρωσι.

Πρῶτον λοιπὸν ἐγένοντο ἐρευνᾶ πρὸς εὐρεσιν εὐτυχούς τινος ἐν Ὀρμουσῇ, ἀλλ' οὐδεὶς τοιούτος εὐρέθη. Τότε ἐστάλησαν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν πασσάδες καὶ Σατράπαι λαθόντες τὰς ὁδοὺς τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος, καὶ διατρέξαντες τὴν Περσίαν, Φοινίκην, Ἀρμενίαν, Ἀραβίαν καὶ τὰς Ἰνδίας.

Οὗτοι συνήντησαν ἐπισημένους μονάρχαι, οὓς αἰωνία κατέτρωγε φιλαυτία καὶ κόμπος, οὓς ὅμως ἐπλήρου τὸ μῖσος τοῦ κοινού, καὶ οἵτινες τρέμοντες καὶ ἀβεβαιοὶ ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ θρόνου των, ἀφ' οὗ τῷ γαζεν αἰγλή ψευδῆς χρυσαίζουσα μάταια ἀντικείμενα, ἧτις δὲν ἤρκει νὰ ὑψώσῃ

αὐτοῦς ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἐπομένως καθίσταντο δυστυχεῖς οἱ τοιοῦτοι Μονάρχαι.

Συνήντησαν υἱοὺς πλουσίων ἀλλὰ φιλαργύρων γονέων, σπαταλοῦντας τὰ κληρονομηθέντα πλούτη εἰς πολυτελεῖ ἱμάτια, πανηγύρεις, συμπόσια, ταξίδια, ἀλλ' οἵτινες ἀνα τῇ ἐπελεύσει τοῦ κόρου, ὅστις ὡς γνωστὸν δηλητηριάζει τὸν βίον, καθίσταντο δυστυχεῖς.

Συνήντησαν ἔπειτα Δερβίσην τινά, ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ἐκείνου μοναρχικοῦ τάγματος, οὗτις ὁ ἰδρυτὴς ἐπράξε τὸ ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου (γ), ὅτι οὗτος διέταξεν αὐστηρότητα καὶ μετάνοιαν, ἐνῶ ὁ ἄλλος γέλωτος καὶ εὐθυμίαν. Ἐκκεῖτος ἀς προτιμῆσθαι οἷον ἐκ τῶν δύο θέλει, συμφῶως μὲ τὸν χαρικτηρὰ του. Τὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ τοι εἶμαι πιστὸς καθολικός, ἀγάπῳ τὸ γέλωτος ἦθος πλείοτερον τοῦ μελαγχολικοῦ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶδον ὅτι ὁ Δερβίσης εἶχε τὴν χάριν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐμπράκτως ἠστεύετο καὶ ἠγάλλετο, ἀέποτε μειδιῶν, οἱ δύο πασσάδες οἱ ἐκ τῆς Ὀρμουσῆς ἐλθόντες ἐσκέφθησαν ὅτι αὐτὸς ἦτο εὐτυχῆς καὶ ἔδει νὰ λάβωσι τὸ ὑποκάμισόν του. Ἀλλὰ ταχέως ἐνόησαν ὅτι προσποιητὴ ἦτον ἡ ἱλιρότης τοῦ Δερβίση καὶ οὐχὶ φυσικὴ, εἶχε δ' ἀφρομένη οὐχὶ τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ τὴν ἀγυρταίαν.

Ἄλλαχού εὐρον ἄνδρας ἐπιαιρομένους ἐπὶ τῇ ἀρχαίᾳ καὶ ἐνδοξῳ κατ' ἀγωγή των, καὶ μετὰ κομπασμοῦ δεικνύοντας τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων των καὶ χαίρομένους τὴν εὐνοίαν φίλων ἡγεμόνων, ἀλλ' ὅμως θύματα καθ' ἐκάστην γενομένους τοῦ φθόνου καὶ τῆς ραδιουργίας, δούλους δὲ τῆς ματαιοδοξίας των. Ἀνακούρυσιν δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ φέρωσι τῷ τεθλιμμένῳ Σουλτάνῳ Ἀρσάκῃ τὰ ὑποκάμισα τῶν κυρίων τούτων.

Ἄλλοι εἶων βίον ἀσελγῆ καὶ ἐκλυτον ἐπι-

(α) Ἰδρυτὴς καὶ οὗτος τάγματος μοναρχῶν Δυτικῶν, Φραγκισκανῶν καλουμένου.

διώκοντες πᾶν εἶδος διασκεδάσεως, ἀλλ' ἡ κατά-
χρησις τοῦ ἐλατιώματος· καὶ τῶν ἀπολαύσεων
ἐμμηδένιζε τὰς αἰσθήσεις των καὶ ἡλάττου τὴν
δύναμιν των, οὗτοι δ' ἐπλεον ἐν ὡκεανῷ ὑπο-
νοϊῶν ἰδανικῶν ἢ πραγματικῶν ζήλειας. Τὰ ὑ-
ποκάμισα αὐτῶν θὰ καθίσταντο ἀχρηστὰ διὰ
τὸν Ἀρσάκην.

Ἄλλου; ἀπήντησαν μὲ μέγα πνεῦμα, κατό-
χους τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως καὶ διασήμου
μεταξὺ τῶν σοφῶν, ἀλλὰ ὑπὸ ζήλου ἀνοποφό-
ρου κατελιμμένοι οἱ ὁπαδοὶ τῆς Καθβάλας (α)
οἱ φθοιροὶ, οἱ ἀμαθεῖς καὶ οἱ τυφλοὶ τὸν νοῦν,
ἐποίησαν αὐτοῦ σκοπὸν τῶν βελῶν των.

Τὸ λοιπὸν τῶν θνητῶν δὲν εἶναι ἡ μάζα
δυστυχῶν, ἐκτεθειμένων ἀεννάως εἰς τὸν σαρκασ-
μὸν, τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν προσβολὴν τῶν
ἰσχυρῶν. Οὗτοι ἐν μέσῳ πενίας καὶ λύπης ἐργά-
ζονται δουλεύοντες ἀεννάως καὶ ζῶντες βίον
θλίψεων καὶ στερήσεων. Οὕτω; οἱ ἀπεσταλμένοι
τοῦ Ἀρσάκη οὐδὲν ὠρλήθησαν ἐκ τοῦ μακροῦ
ταξειδίου των. Στενάζοντες δ' ἔλεγον πολλάκις,

— ὦ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι! ποῦ ἀρχὴ γε εὐ-
ρίσκεσθε; κατοικεῖτε τὴν γῆν, ἢ ἀνηδίσαντες
αὐτὴν καὶ ἀπαζιῶντες; νὰ συζῆτε μετὰ τῶν
ἄλλων θνητῶν, ἀπήλθετε εἰς σφαίρας μᾶλλον
αἰθερίους;

Ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου μέχρι τοῦ Ἰνδικοῦ ὡκεα-
νοῦ διήλθον πόλεις, κωμοπόλεις, φρούρια καὶ
χωριά, ἀλλ' οὐδαμῷ εὗρον τὸ ὑποκάμισον τοῦ
εὐτυχοῦς.

Ἀπεφίσειαν ὅθεν νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς Ὀρ-
μοῦς, καὶ νὰ ἀναφέρωσι τῷ κυρίῳ των ὅτι τοι-
οῦτον ὑποκάμισον οὐδαμῷ ὑπάρχει.

Ὅμοιος ὁ κύριος διασήμου κολυμβητοῦ κυνὸς
ρίπτει λίθον εἰς τὴν θάλασσαν χάριν παιδιᾶς,
ὃ δὲ κύων χύνεται κατ' αὐτοῦ ὅπως τὸν ἀρπά-
σῃ, ἀλλ' ὁ λίθος βυθίζεται, καὶ ὁ κύων ματαί-
ως τὸν ζητεῖ πανταχοῦ τέλος ἀπηυδηκῶς ἐπι-

(α) Μυστικὴ τέχνη τοῦ μαντεύειν, ἄλλως δαιμονο-
λογία δυναμένη νὰ κληθῇ.

στρέφει πρὸς τὸν κύριόν του, ὅστις περιμένει εἰς
τὸν αἰγιαλόν, καὶ διὰ τοῦ σοβαροῦ καὶ δυσα-
ρεσκείας μεστῷ ὕβρου του νομίζει ὅτι τῷ λέ-
γει:

— Ἀγαπητὲ Κύριε, δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν
εὗρω!

— Λοιπὸν, ἔλεγον οἱ πασσάδες ἐπανακάμ-
πτοντες, ὁ Ἄβουμέλεχ, ὅστις εἰς τὰς γοητείας
τοῦ ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἀλάνθαστος, ὅστις ἦτο
μέγα καὶ θαυμαστὸν μαντεῖον μαγείας, αὐτὸς
ὁ ἴδιος νὰ περιπαίξῃ ἡμᾶς τε καὶ τὸν Σουλτάν-
νον διὰ τῆς τοιαύτης ἐφευρέσεως ὑποκάμισου ἀ-
νυπάρκτου;

Δύο ἐκ τῶν πασσάδων τούτων διήλθον τὴν
δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀνατολῆς, τοῦ εὐεῖνου τὰς
πόλεις, ἀμφοτέρως τὰς Ἀρμενίας, καὶ τὰς δια-
σημοτέρας πόλεις τῆς Συρίας, καὶ κατήρχοντο
εἰς Βασσόραν, ὅπως ἐκεῖθεν πλεύσωσι πρὸς τὴν
Ὀρμόν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον διήλθον τὸν
Εὐφράτην, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν τὴν περι-
γραφομένην ὑπὸ τοῦ βιβλίου τῆς γενέσεως τῆς
Παλαιᾶς Διαθήκης, ἔνθα αὐτὰ ἔπνευ καθαρὰ καὶ
δρυστοδόλος καὶ ὅπου ὑπάρχουσι ἡδοναὶ ἀμικτοὶ
λύπης. Ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἐξῆσαν ὡς γνωστὸν οἱ
δύο πρότεροι ἄνθρωποι, ὁ πρότερος πατὴρ καὶ ἡ
πρώτη μήτηρ, ἐνφυτικῆ κακιστάσει καὶ εὐτυχεῖς
ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας σχεδὸν ὥρας. Συγγραφεὺς τις
Ἄραψ μάλιστα, παπαιδευμένος λίαν, δεικνύει
τὴν ἀκριβῆ θέσιν ἐν ἣ ὑπῆρχεν ἡ συκὴ, ἢ ἀ-
φορμὴ τῶν τοσοῦτων δεινῶν τῆς ἀθροωπότητος.
Δὲν ἐγγυοῦμαι ὑμῖν περὶ τῆς ἀκριβείας καὶ τοῦ
ἀληθεστάτου τοῦ Ἄραβος σοφοῦ, ὑποστηρίζω
ὅμως ὅτι ἡ γῆ ἐκείνη καὶ σήμερον ἔχει οὐχί
μίαν συκὴν ἀλλὰ μυριάδας τοιαύτας.

Προχωροῦντες εὐρέθησαν ἐν θερπῆ κοιλίᾳ,
ἀφ' ἧς ἐξήρχετο ὄσμη παραδείσου. Ἐκεῖ βροσκῶς
τις ἐκαθητο ἐπὶ τῆς χλόης παίζων τὸν αὐλόν
του. Δύο δὲ θελητικαὶ χωρικά παρ' αὐτὸν καθέ-
σθηναι ἔπλεον κάμιστρα ἐκ βρύων καὶ σχοί-
νων. Κύων πιστὸς ἐξηπλοῦτο παρὰ τὸν ποιμέ-

να, ἐνῷ ἕτερος χωρικὸς εὐλόγιστος καὶ νευρώθης
ἐχόρευεν ἄδων πρὸ αὐτῶν αἱ χωρικά νεάνιδες
συνώδευον τὸ ἄσμα διὰ τῆς μελωδικῆς των
φωνῆς καὶ τὸ δάσος, οἱ περίξ λόφοι καὶ ἐν γενεῖ
ἢ ποιμαστικῆ ἐκείνῃ περιφέρεια, ἐπληροῦτο εὐδαι-
μονίας καὶ χαρμονῆς.

Οἱ δύο ἀπεσταλμένοι ἔστησαν ὀπίσθεν φρά-
κτου θεώμενοι τὴν καθαρὴν ἀγαλλίασιν καὶ
τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν τῶν θνητῶν ἐκείνων. Ἀφοῦ
ἐφ' ἱκανὸν ἔμεινον ἄριστοι καὶ προσεκτικὸι θεα-
ταί, ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν εἶπε τῷ ἑτέρῳ.

— Δὲν αἰσθάνεται τρυφερόν τι αἰτήθηκα ἐν
τῇ καρδίᾳ; βλέπω τσοσάτην χαρὰν καὶ εὐδαι-
μονίαν; Τί λέγεις; Δὲν εἶναι πιθανὸν αὐτοὶ νὰ
ὦσιν οἱ εὐτυχεῖς;

— Ἀλλὸ πῶς εἶναι δυνατόν εἰς πτωχοῦς
καὶ χυδαίους ἀνθρώπους νὰ οἰκῆ ἡ χαρὰ; ἀφοῦ
κῆτη δὲν εὐρίσκεται εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ πλου-
σίους, εἰς τὰς μεγαλοπόλεις καὶ τὰ ἀνάκτορα;
Εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ τὸ μαγικὸν ὑποκάμι-
σον εἰς τὰ ποιμνία καὶ τὰ δάση, ἀφοῦ εἰς τὰ
μεγαλοπρεπέστερα παλάτια δὲν ἠδυνήθημεν νὰ
τὸ εὗρωμεν; Φίλε μου, σοὶ ὁμοίῳ γὰρ τὴν ἀλή-
θειαν καὶ ἐγὼ κατ' ἀρχὰς ἐθαύμασα τὴν εὐδαι-
μονίαν των, ἀλλὰ, σκεφθεὶς ὀριώτερον, εἶδόν
καὶ ἐνόησα καλῶς ὅτι ἄνθρωποι ἄνευ ἀναπαύ-
σεως καὶ ὑποκείμενοι εἰς ἄλλους, εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ χαίρωσι διαρκῆ εὐτυχίαν. Αὐταὶ εἰσὶν
ἀνάπαυλαι τῶν ἐπιμέχθων ἀγώνων των, ἀλλ'
οὐχὶ ἀληθεῖς ἀγαλλιᾶσεις· εἰσὶ μᾶλλον στιγμαὶ
ἀναπαύσεως ὑποκλεπτόμεναι ἀπὸ τοῦ διαρκoῦς
βίου τῶν δυστυχῶν καὶ στερήσεων. Μετὰ τὴν
ψευδοδιασκέδασιν των ταύτην, θὰ ἐπανακάμψω-
σιν εἰς τοὺς μόχθους καὶ τὴν ἐλεεινότητα. Ὅ-
μοίως ὁ ὄνος ὃν ἀφήκε δεδεμένον πρωτορινῶς
εἰς τι δένδρον ὃ χωρικὸς βλέπει μὲ ὀρθὰ τὰ
ὄψα καὶ καμπυλωτὴν τὴν οὐρὰν νὰ πηδᾷ
ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ πεδίου, νὰ κυλίσται, νὰ παίζῃ.
Νομίζεις ὅτι πράγματι εἶναι εὐδαίμων. Ἀλλὰ
μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει ὁ χωρικὸς καὶ ὑποβάλλει

αὐτῆς αὐτὸν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ ζυλοκόπημα
— Ἀλλὰ φίλε μου, τῷ λέγει ὁ ἄλλος, πα-
ραπολὺ ἐνεφυτεύθησαν ἐν τῷ νῷ σου αἱ ἰδέαι τῆς
αὐτῆς. Μὴ ἡ εὐτυχία ἔχει ἀνάγκην ἀνακτόρων
ὀπῶς καταλύσῃ; εἰ δὲ κατὰ σὲ κόποι καὶ αἰ
στερήσεις, δὲν εἶναι πιθανὸν νὰ ὦσιν ἀσήμαντα
καὶ ὑποφερτὰ διὰ τοὺς χωρικοὺς αὐτοὺς;

Μετὰ πολλὰς διενέξεις καὶ συζητήσεις, ἀπε-
φασίσθη νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς ἰδίους ἐκείνους ποι-
μένας, ὅπως μάθωσι τὰ περὶ τῆς καταστάσεως
αὐτῶν.

Οἱ ποιμένες, ἰδόντες αὐτοὺς πλητῆζοντας,
τοὺς ὑπέθεσαν ὡς μεγιστάνους ἐκ τῆς πλουσίας
ἐνδομασίας των καὶ αὐθαρεὶ διεκοψῆν τοὺς χο-
ροὺς καὶ τὰ ἄσματά των, ἀγνοοῦντες τί ὠδήγει
ἐκεῖ τοὺς αὐλικoὺς τούτους.

— Διὰ τί, ὦ ποιμένες, τοῖς εἶπον, διὰ τί διε-
κόψετε τὴν διασκέδασίν σας; δὲν ἐρχόμεθα νὰ
ὀπαρῶμεν τὴν ἀθῶάν σας διασκέδασιν. Εἰ-
πατέ μας μόνον ποῖα αἰτία σᾶς καθιστᾷ σήμερον
ἀγαλλομένους καὶ χαίροντας;

Ὁ διεθίνων τὸν χορὸν ποιμὴν ἀπήντησεν
ἀφελῶς ὡς ἑξῆς.

— Οἰοιδῆποτε καὶ ἂν εἰσθε, δὲν βλέπετέ τι
ἐκτακτὸν παρ' ἡμῖν. Αὐτὰ εἰσὶν ἔθιμα κοινὰ
τῶν ποιμένων. Διὰ τοῦτο αἱ ἐργασίαι ἡμῶν δὲν
μᾶς φαίνονται ἐπιμόχθοι καὶ βαρεῖαι.

— Ποῖαι εἰσὶν αἱ ἐργασίαι σας; Τίς σᾶς τὰς
ἐπιβάλλει; ἠρώτησαν οἱ πασσάδες.

— Κύριοι, ἡμεῖς, χάριτι θεῆς, δὲν ὑποκεί-
μεθα εἰς Κυρίους. Ἐσμέν πτωχοὶ ἀλλ' ἀνεξάρ-
τητοι. Οἱ ἰδρωτὲς ἡμῶν δὲν τρέφουσι τὴν πο-
λυτέλειαν φιλαργύρου καὶ αὐθόδου κυρίου, οὐδὲ
διαταγὰς λαμβάνομεν παρ' οὐδενός. Τὴν καρ-
δίαν ἡμῶν δὲν ταρασσουσι πόθοι ἀκόρεστοι, τὸ
ὀλίγον δὲ ὅπερ κακῆμεθα, οὐδεὶς μᾶς ἀφαιρεῖ.
Ὁ ἐργατικὸς γεωργὸς εὐρίσκει τὴν γλυκειὰν τῶν
κόπων του ἀμοιβήν, ὅταν ἡ βροχὴ εὐεργετικῆ
βοηθῇ τὴν βλάστησιν, ὅταν στόχους κυματίζου-
σιν ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ ἡ μήτηρ γῆ πορίζῃ αὐτῷ

τὴν τροφήν καὶ τὰ ἐνδύματά του. Ὁδηγοῦμεν τὰ ποιμνία μας εἰς τοὺς λόφους καὶ τὰς κοιλάδας, τὴν δ' ἐπέβην ἐγκλειόμεν αὐτὰ εἰς ταπεινά; φάτνας. Αὐτὰ μας προμπεθεύουσι τὸ γάλα, τὸν γλωρὸν τυρὸν, τὸ βούτυρον, τὰ μαλλία. Πολλάκις δὲ διασκεδάζομεν συλλαμβάνοντες στρουθία μὲ τὸ δίκτυον ἢ ἰχθεῖς ἐν τῇ λίμνῃ μὲ τὸ ἄγκιστρον. Αὐτὰ εἰσὶ τὰ πλούτη μας. Ἐγὼ εἶμαι υἱὸς τοῦ γεωργοῦ ἐκείνου, ὃν βλέπετε ἐκεῖ κάτω. Ὁ πατήρ μου εἶναι ἔτι ζωηρὸς καὶ ὑγιής. Τὴν συμβουλὴν του πάντοτε ἀκολουθῶ, διότι πάντοτε εὖρον αὐτὴν ὀρθὴν καὶ λογικὴν. Ὅταν ὁ Μονστάνσερ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου, ὁ πατήρ μου ἦτο εἰκοσαετής; καὶ φύλαξ τῶν βασιλικῶν ποιμνίων ἐν Βαγδάτῃ. Ἄλλ' ἀπεχθανόμενος τὴν κουφόνοιαν καὶ γελοίαν ὑπεροφίαν τῶν ὑπουργῶν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σουλτάνου ἐκείνου ἤλθεν ἐνταῦθα καὶ πολλάκις ὀμιλῶν περὶ τῆς κοκίας τῆς αὐλῆς καὶ τῶν πόλεων, μᾶς ἐμπνέει τὴν ἀποστρεφὴν δι' ἀμφοτέρω. Ζῶμεν ὅθεν εὐτυχεῖς ἐν τοῖς λόγοις μας. Αἱ δύο νεάνιδες, αἱ βλέπετε ἐνταῦθα, εἰσὶν ἡ μία ἀδελφὴ μου, ἡ ἄλλη σύζυγός μου.

Ἐκθαμβοὶ οἱ δύο πασάδες, ἤκουοντο αὐτοῦ.

Εἶτα συνελθόντες ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, τὸν ἠρώτησαν:

— Οὐδὲν λοιπὸν ἐπιθυμεῖς ἢ ἐλπίζεις;

— Ἐγὼ ὅ,τι μοὶ ἀναγκαῖοι καὶ δὲν ζητῶ πλεονέκτηρον.

Ἄφρωνοι ἔμεινον οἱ δύο μεγιστάνες καὶ σκοπόμενοι ἠτένισαν ἀλλήλους. Εἶτα στραφέντες πρὸς τὸν ποιμένα:

— Λοιπὸν εἶσαι εὐτυχής; τῷ εἶπον.

— Ἡ καρδία μου μοὶ τὸ διαβεβαίωσι.

Ἄμφοτεροὶ τότε ρίπτονται ἐπ' αὐτοῦ, τὸν θλίβουσι καὶ ἀρχονται ἐκδύοντες αὐτὸν, ὅπως λάβωσι τὸ ὑποκάμισόν του.

— Ἀρεταί! ἐφώνη ὁ ποιμὴν, βοήθειαν! τρέξατε! μὲ ληστεύουσι!

Οἱ περὶ τὸν βοσκὸν ἤρξαντο κλαίοντες. Ἄλλ' οἱ πασάδες:

— Μὴ φοβεῖσθε, τοῖς εἶπον. Δὲν πρόκειται νὰ πειράζωμεν τὸν νέον αὐτόν. Νέε μου, εἶπον πρὸς αὐτόν, δὲν ζητοῦμεν ἢ τὸ ὑποκάμισόν σου, καὶ τοῦτο ἐπὶ πληρωμῇ.

— Ἐποκάμισον; εἶπεν ἑθαμβὸς ὁ ποιμὴν, οὐδέποτε ἔσχον τοιοῦτον.

Τῷ ὄντι ὁ ποιμὴν δὲν ἐφόρει ὑποκάμισον!

Ἐπέστρεψαν λοιπὸν περιλῦποι καὶ τεταραγμένοι οἱ πασάδες, νομίζοντες λίαν παράδοξον τὸ νὰ συναντήσωσιν ἄθρονον μὴ φέροντα ὑποκάμισον. Οὕτως ἀπώλετο πᾶσα πλέον ἐλπίς εὐρέσεως τοῦ ἐριτίμου φαρμάκου.

Οὕτω πολλάκις ὁ ἐραστὴς ὀνειρεύεται ὅτι ἐρχεται πρὸς αὐτόν ἡ ἐρωμένη του, καὶ ἐνθουσιῶδης ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἐναγκασθῆ, τείνει τοὺς βραχίονάς του, καὶ ἐξυπνᾷ ἔχων τὴν ἀτμόσφαιραν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Οἱ ἀπεσταλμένοι λοιπὸν τοῦ Σουλτάνου ἐπανεκάμψαν εἰς Ὀρμους, εἰπόντες ὅτι ὑποκάμισον δὲν εὖρον, διότι οἱ μὲν ἔχοντες ὑποκάμισα δὲν εἶναι εὐτυχεῖς, ὡς κατ' ἐπιφάνειαν φαίνονται, ὡς οἱ κόλακες λέγουσιν αὐτοῖς καὶ ὡς ὁ λαὸς τυφλῶς πιστεύει, οἱ δὲ εὐτυχεῖς, οἱ ἀληθῶς εὐτυχεῖς, δὲν ἔχουσιν ὑποκάμισα.

Τὸ διήγημα ὅμως τοῦτο τοῦ ὑποκαμίσου ἄλλοι ἄλλως τελειόνοσι. Διὰ τοῦτο προσθέτω ἐνταῦθα ὅ,τι ἔγραψε πλείοτερον ἐμοῦ διάσημός τις Ἄραψ συγγραφεὺς, ὅπως ἴδῃτε πόσον εἶμαι ἀκριβής.

Λέγει λοιπὸν ὁ ρηθεῖς συγγραφεὺς ὅτι οἱ πασάδες ἐπαναστρέψαντες εἰς Ὀρμους, καὶ καταβεβλημένοι ἐκ ναυτιάσεως, ἐξηπλώθησαν ὑπὸ κίρκιον ἐν τινὶ τερπνῇ θέσει. Τὰ τουρκικὰ κίρκια αἰετοὶ εὐγείρονται συνήθως ἢ πρὸς τοὺς ποταμούς, ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν. Τὸ κίρκιον εἰς ὃ ἐξηπλώθησαν, ἀνῆκε τῷ Σουλτάνῳ, ὅστις πρὸ τῆς μελαγχολίας του ἤρχετο συχνάκις ἐν αὐτῷ μετὰ τῆς Βιρῆνης. Καὶ τοὶ δὲ οἱ πασάδες δὲν εἶδον τινὰ ἐκεῖ, ἤκουσαν ὅμως συνομιλίαν ἀνθρώπων. Φωνὴ τις ἔλεγε.

— Σὲ ἀγαπῶ! ὦ! καὶ πολὺ! μὴν ἀμφιβάλλης.

Ἐτέρα δὲ φωνὴ ἀπεκρίνατο.

— ὦ! πόσον εἶμαι εὐτυχής! Εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν!

Ἐνόμισαν ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη τοῖς ἦτο γνωστὴ. Δὲν ἦτο θεβαίως ἡ τοῦ Ἀρσάκη, διότι οὗτος δὲν ἐξήρχετο τῶν Ἀνακτόρων. Τίς ἕτερος αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ ἦ ἐν τῷ σουλτανικῷ κίρκιον;

Ὁ λαλῶν ἦτο ὁ Μαρτζούκ. Καὶ θεβαίως ἄλλος τις δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ, εἰμὴ αὐλικός. Ἀμέσως λοιπὸν ἠγέρθησαν οἱ δύο πασάδες καὶ πλησιάσαντες τὸν Μαρτζούκ.

— Μὴ φοβοῦ, τῷ εἶπον, καὶ ἤρξαντο ἐκδύοντες αὐτόν.

Οὗτος οὐδὲν ἄντεστη χάριν μάλιστα σεβασμοῦ ἐβόηθησεν αὐτοῦς. Οἱ δύο πασάδες ἔλαβον τὸ ὑποκάμισόν του καὶ τὸ ἐπικρούσαν εἰς τὸν Σουλτάνον. Τὸ ὑποκάμισον τοῦτο θὰ κατώρθου εἰς τὸν Ἀρσάκη ὅ,τι ἡ ἀσπίς εἰς τὸν Ἀχιλλέα. Τοῦτο προεκάλεσε τὴν θλίψιν καὶ ὤρειλε νὰ τὴν ἰάνῃ, ἐκείνη τὰς πληγὰς, αἱ ἐθεράπευεν. Ὁ Σουλτάνος ἐρωτᾷ πού εὐρέθη τὸ θαυμασίον φάρμακον. Ἀλλὰ... πῶς νὰ μὴ ταραχθῆ ἐκ νέου καὶ χειρότερον, ὅταν ἤκουσεν ὅτι αὐτὸ ἦτο τοῦ Μαρτζούκ; Ἀμέσως λοιπὸν κατελήθη ὑπὸ φοβερῆς ταραχῆς καὶ ἀποπληξίᾳ φοβερὰ ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῆς Σουλτανικῆς κεφαλῆς του.

Κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ἐφ' ἱκανὸν ἡλίθιος καὶ ἄφρωνος. Εἶτα λαβὼν τὸ ὑποκάμισον, εἶπεν.

— Ἀπορίπτω το φάρμακον τοῦτο! Παρὰ νὰ τὸ περιβλήθῃ, προτιμῶ νὰ σκάσω!

Καὶ ἔρριψεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ ὑποκάμισον, ἐξογκωθὲν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐταξείδειεν εἰς τοὺς ἀέρας καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπῃ διαβεβαίωσιν πού κατέπεσε.

Τὸ θεβαίον εἶναι ὅτι εὐτυχεῖς δὲν ὑπάρχου-

σιν ἐν τῷ κόσμῳ φέροντες ὑποκάμισον, ὁ δὲ Μαρτζούκ, καλῶν ἐαυτὸν εὐτυχέστατον, δὲν ἔλεγε ποσῶς τὴν ἀλήθειαν, οὐδὲ λέγουσιν αὐτὴν τόσοι ἄλλοι, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν φράσιν του. (ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

ΑΑΡΟΥΝ ΡΑΣΙΛΔ

Ὁ Ἀαρούν Ρασίλδ, ἦτο πέμπτος καλίφης ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Ἀββασιδῶν, τῆς ἐνδοξοτέρας ἐξ ὅσων ἤρξαν τῶν Ἀράβων. Ἡ δυναστεία αὐτὴ, κατήγετο ἐκ τοῦ Ἀβᾶς-Βεν Ἀβδὲλ-Μοτάλεβ, θεοῦ ἐκ πατρὸς τοῦ Μωάμεθ, ἀφείλε δὲ τὴν καλιφικὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ὀμιαδῶν, περὶ τὰ μέσα τοῦ ὀγδόου αἰῶνος. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβᾶς, διετήρησαν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ διακοσμία ἔτη, καὶ ἦσαν λίαν σεβαστοὶ παρὰ τοῖς ὀπαδοῖς τοῦ Κορανίου, διὰ τε τὴν ἱεράν αὐτῶν καταγωγὴν, καὶ διὰ τὸ κλέος ὅπερ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν περιῆψαν εἰς τὸ παρὰ τοῦ Μωάμεθ ἰδρυθὲν κράτος.

Ὅτε ὁ Μωάμεθ ἀπέθανε, τὸ κράτος τοῦτο δὲν ἐξετείνετο πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἀραβίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας ὅμως τοῦ Ἀαρούν Ρασίλδ, ἐξετείνετο ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Οἱ Ἀραβες, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἰσπανίας, ἀπῆντησαν ἐν Γαλλίᾳ τὸν πέλεκυν τοῦ Καρόλου Μαρτέλου, ἢ μᾶλλον τὴν καθολικὴν ἐνότητα, ἣτις ἔθηκε τέρμα εἰς τὰς ἐν τῇ Δύσει μεγάλας αὐτῶν κατακτήσεις. Ἐν Ἰνδίας, προσέκρουσαν καθ' ἑτέρου ἀνυπερβλήτου προσκόμματος, τῆς Βραχμανικῆς θρησκείας. Ὅμως καθ' ὅσον χρόνον ἐβασίλευεν ὁ Ἀαρούν Ρασίλδ, οἱ Ἀραβες εὕρισκοντο εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἥτις ἤρξατο ἐλαττωμένη μετὰ τὴν βασιλείαν τοῦ καλίφου τούτου καὶ τὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Ἡ περίοδος λοιπὸν αὐτὴ τῆς τῶν Ἀράβων ἱστορίας, ὑπῆρξεν ἡ ἐνδοξοτέρα καὶ ἡ

μᾶλλον ἀξία νὰ ἐφελέκωσθῃ τὴν προσοχὴν τῶν μεταγενεστέρων. Τὸ Ἀραβικὸν ἔθνος εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ οὐ μόνον διὰ τὴν ἐν ταῖς μάχαις γενναϊότητα καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς θρησκείας του ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπὶ μακρὸν χρόνον διεφύλαξε τὸ ἐν Εὐρώπῃ σεβασθὲν ἱερόν πῦρ τῆς σοφίας.

Οἱ Ἀραβες ἐπεμελήθησαν τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ ὑπῆρξαν διδάσκαλοι καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. Ἰδίως διεκρίθησαν εἰς τὴν ποίησιν, καὶ σπουδαίως εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα.

Ὁ Ἀραβὸν Ρασίλδ, κατέχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πολιτισμοῦ θέσιν ὑπερέχουσαν, καθόσον συνέτεινε τὰ μάλιστα εἰς τὴν διάδοσιν τῶν φώτων καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν Ἀράβων, τότε μὴ εἰδότεων ἄλλο ἢ τὴν αἱματοχυσίαν.

Οἱ πρὸ αὐτῶν καλίφαι κατεγίνοντο μόνον εἰς τὴν διάδοσιν τῶν δογμάτων τοῦ Ἰσλάμ. Τὸ ἀπὸ τῆς Ἑγείρας, μέχρι τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεώς του, χρονικὸν διάστημα, ὑπῆρξε περίοδος συνεχῶν μαχῶν, δρώσεων καὶ καταστροφῶν, ὧν κορωνίς ὑπῆρξεν ἡ πυρπόλησις τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Βιβλιοθήκης, τερατώδης λάκτισμα τῆς ἀμαθείας κατὰ τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Ἀνελθόντος εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἀραβῶν, ἤρξατο νέα ἐποχὴ. Ἐν ταῖς ἀπεράντοις αὐτοῦ κτήσεις κινήθησαν αἱ ἐπιστήμαι καὶ αἱ τέχναι, τὴν δὲ βαρβαρότητα καὶ τὸν βανδαλισμὸν διεδέγη ὁ πρὸς τὰ καλὰ καὶ τὰς ἐπιστήμας ἔρωσις. Ἐπιμελούμενος ὁμοῦ τὰ γράμματα, δὲν ἐγκατέλιπε τὸ πεδίον τῆς μάχης τοῖς πολέμοις τοῦ Ἰσλάμ, διότι αὐτοπροσώπως ἐκέδησεν ὀκτὼ μάχας ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ.

Ὁ Ἀραβὸν Ρασίλδ ἐγεννήθη ἐν ἔτει 766 μ. Χ. καὶ ἐγένετο καλίφης τὸ 786. Μικρὸν χρόνον μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησίν

του εἰσήλασεν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἄγων τριάκοντα μυριάδας μαχητῶν καὶ ἠνάγκασεν τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως Νικηφόρον, νὰ υπογράψῃ ἀσύμφορον συνθήκην καὶ νὰ τῷ πληρώσῃ φόρον ὑποτελείας. Οἱ Ἀραβες συγγραφεῖς ὑπερεπαινοῦσι τὸν δίκαιον, ἐλευθέριον καὶ μεγάλθυμον χαρακτῆρα αὐτοῦ.

Δυστυχῶς ὁμοῦ ἀναφέρεται τὸ ἐπόμενον γεγονός, ὅπερ ἀρκεῖ νὰ κηλιδῶσῃ τὴν ἀγαθὴν φήμην τοῦ ἡγεμόνος τούτου.

Θέλων ν' ἀνταμείψῃ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Βεζύρου του Γαφφάρ Βαρεκίδου, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γάμον τὴν ἀδελφὴν του Ἀββάσσαν, ἐπὶ τῷ ἀλλοκότῳ ὄρῳ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ μετ' αὐτῆς.

Δυστυχῶς, ἡ σύζυγος τοῦ Γαφφάρ κατέστη ἔγκυος καὶ ἔτεκε δίδυμα. Τότε ὁ Ἀραβὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν Γαφφάρ, τὴν δὲ ἀδελφὴν του ἐγκατέλιπεν εἰς τὴν ἐσχάτην ταλαιπωρίαν.

Ἐν Εὐρώπῃ, ἔνθα τὸ γεγονός τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν διὰ τῶν *χιλίων καὶ μιᾶς Νυκτῶν*, πολλοὶ τὸ ἐθεώρησαν ὡς μῦθον. Τόσον ὁμοῦ βεβαιοῦται ὑπὸ τε τῶν ἀραβικῶν παραδόσεων, καὶ ὑπὸ ἱστορικῶν, ἀξίων πάσης πίστεως, ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ ἐγερθῇ περὶ τῆς αὐθεντικότητος αὐτῶν.

Ἀναφερόμεν καὶ τὴν ἐξῆς γνώμην τοῦ Ἀνατολίτου συγγραφέως Ἐβὼν Καλμούδ, ἀποδίδοντος εἰς ἄλλην αἰτίαν τὴν φοβερὰν δυσμένειαν εἰς ἣν ὑπέπεσεν ὁ Βαρεκίδης. Οὗτος ὡς κυρίαν αἰτίαν τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ τέλους, φέρει τὴν καταπάτησιν τῆς ἐξουσίας τοῦ καλίφου, τὴν ἀμετρον αὐτοῦ φιλοδοξίαν καὶ τὴν ἀκατανόητον σπατάλην τοῦ δημοσίου πλούτου, προσθέτων: « Τούτου ἕνεκα ἐν τῷ πνεύματι τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἐγεννήθη προσωπική τις ζηλοτυπία καὶ δυσσεβεία διὰ τὴν κηδεμονίαν, οὕτως εἰπεῖν, ὅρ' ἦν εὐρίσκετο, καὶ ὑπὸ τῆς ὁποίας προσεβάλλετο ἡ φιλοτιμία του

Η ΠΡΩΤΗ ΛΕΥΚΗ ΘΡΙΞ

ἐκτὸς τῆς ἐνδομύχου πρὸς ἐκδίκησιν ἐπιθυμίας ἣν προὐκάλεσαν μικραὶ τὸ πρῶτον ἀπειθεῖαι, μετατραπείσαι ὁμοῦ κατόπιν εἰς τελείαν παρακοήν. »

Ὁ Ἀραβὸν Ρασίλδ ἦτο σύγχρονος τοῦ Μεγάλου Καρόλου. Ἀκούσας περὶ τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ἀπέστειλεν αὐτῷ πολλὰ δῶρα, ἐν οἷς καὶ ὠρολόγιον σημαῖνον τὰς ὥρας, τὸ πρῶτον, ὡς λέγεται, ὅπερ ἐφάνη εἰς τὴν Εὐρώπην. Πρὸς τούτοις ἐδωρήσατο αὐτῷ τὰς κλεῖς τοῦ Ἀγίου Τάφου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς Γάλλους πρᾶσκηνητὰς νὰ ἐπισκέπτονται τὴν Ἱερουσαλήμ.

Οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ ἐπισκέπτοντο τὰς πλείστας τῶν γνωστῶν τότε χωρῶν, πρὸς ἐξάπλωσιν τῶν ἐμπορικῶν αὐτῶν σχέσεων καὶ εἰσέδυσαν μέχρι τῆς Σινικῆς.

Ἡ Βαγδάτη ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ πολιτικῶς ἔτι ὁ θρόνος τῶν καλιφῶν ἐπεσκίασε τὴν αὐτοκρατορικὴν πορφύραν. Ἀπ' ἧς δὲ ἐποχῆς, οἱ τοῦ Κωνσταντινοῦ ἀσθενεῖς διάδοχοι δὲν ἠδύνατο νὰ στηρίξωσιν τὴν ἐξουσίαν των ἢ διὰ τοῦ χρυσοῦ, ἀφῆκαν πᾶσαν ὑπεροχὴν εἰς τὴν νέαν καὶ κραταιὰν δύναμιν, ἣτις ἐπὶ τινὰ χρόνον ἠπέλιψε νὰ καθυποτάξῃ ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον. Οἱ Καλίφαι ἦσαν διττῶς ἐπιφοβοὶ, διότι συνήθουν δύο ἰσχυρὰ ἐξουσίας, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ὑπερτάτην θρησκευτικὴν, ἀλληλεβοηθούμενας πρὸς τὴν τελείαν τῆς ἀνθρωπότητος καθυπόταξιν.

Ὁ Ἀραβὸν Ρασίλδ ἀπέθανεν ἐν ἔτει 808 μ. Χ. ἢ 139 τῆς Ἑγείρας, μετὰ εἴκοσι καὶ δύο ἔτων βασιλείαν, ἐνδοξον καὶ πλήρη ἐκτάκτων εὐτυχῶν συμβάντων, παρασχόντων ἐπὶ δέκα αἰῶνας εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ἀράβων φαντασίαν πηγὴν ἀνεξάντλητον διηγήσεων καὶ θαυμάτων.

Ἐν Μανασούρῃ

Ἡ πρώτη λευκὴ θριξ ἣτις ἐμφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ δάσους μελανῶν ἢ καστανῶν τριχῶν, χαιρετίζεται συνήθως δι' ἐνὸς στεναγμοῦ ἢ κατάραι, ἢ καὶ βλασφημίας, ἀναλόγως τοῦ ἀτυχοῦς θνητοῦ τοῦ ἀνακαλύπτοντος αὐτὴν εἰς τὴν κόμην του.

Ἡ πρώτη λευκὴ θριξ εἶναι εἰδοποιήσις τῆς ἐφημερίδος τῆς καλουμένης ζωῆς, ἣτις λέγει σοὶ « θνητὲ, μάθε ὅτι ὀφείλεις νὰ ἀποθάνῃς. »

Ἡ πρώτη λευκὴ θριξ εἶναι ἄφωτος σύμβουλος, εἶναι ἠθικολόγος ἀποτελεσματικὸς, εἶναι ἱεροκῆρυξ εὐγλωττότερος παντὸς ἐτέρου φωνασκοῦντος ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος.

Πλήρεις ζωῆς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ὀρχούμεθα τὸν σπρόβιλον τὸν καλούμενον νεότης, μεθυσκόμενοι ὑπὸ τῆς ἀρωματώδους τοῦ ἔρωτος πνοῆς, μηδαμῶς περὶ μέλλοντος διανοούμενοι, ὡς ὁ πλούσιος ὁ ἔχων εἰς τὸ ταμεῖόν του ἄφθονον χρυσόν, ὁπότεν ἰδοὺ ἄγνωστός τις, ὠθῶν ἡμᾶς, νεύει νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν. Ἀκολουθοῦμεν αὐτὸν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, καὶ ἐκεῖνος μᾶς παρουσιάζει λευκὴν τινα τρίχα, λέγων: « Εἶναι ἰδική σας ». Τότε αἰσθανόμεθα ῥιγὸς τι διαχεόμενον καθ' ἅπαντα τὰ ὀσᾶ μας, ἢ μουσικὴ σταματᾶ, τὰ φῶτα σβέννυνται, τὰ ἔρωτύλα βλέμματα χρυσοπτέρων ἀγγέλων ἀφίπτανται, καὶ μένομεν μόνοι, βεβουθισμένοι εἰς σιγὴν βαθυτάτην καὶ σκότος ψηλαφητὸν. Ἐν μόνον καθαρῶς διορωμέν, τὴν λευκὴν ἐκείνην τρίχα, λεπτὴν, λεπτοτάτην, καὶ ὁμοῦ λίαν καταφανῆ, βωθὴν πάντως καὶ ὁμοῦ λαλοῦσαν τόσον εὐγλωττῶς!

Τὴν τρίχα ἐκείνην τὴν ἀποσπῶμεν! Ἦτο ὁ δεσμὸς ὁ ἀναρτῶν ἐπὶ τῆς ἀβύσσου τὴν νεότητά μας. Τὴν ἐπιούσαν δὲν θὰ ὤμεν πλέον ὅ,τι εἴμεθα χθές. Ἡ λεπτὴ ἐκείνη θριξ εἶναι ὡς στήλη γιγάντιος ἐκ γρανίτου τὸ ὄριον τὸ διαχωρίζον δύο τοῦ βίου μας ἐποχάς.

Ἄλλὰ πῶς λοιπὸν θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἀναβάλωμεν τὴν συνάντησιν τῆς δυσαρέστου ἐκείνης τριχός; Πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ διατηρήσωμεν καινούργη τὴν ἐσθῆτα τῆς ἡμετέρας νεότητος;

Μεταξὺ τοῦ 35^{ου} καὶ 40^{ου} ἔτους σημαίνει συνήθως διὰ τοὺς ἄνδρας ὁ κώδων ὁ ἀναγγέλων τὴν χιόνα. Βραδύτερον δὲ διὰ τὴν γυναῖκα, ἕως διότι αὕτη καταναλίσκει πλειοτέραν καρδίαν ἢ νοῦν, αἱ δὲ τρίχες τῆς καρδίας δὲν εἶναι καταφανεῖς ὡς αἱ τῆς ἔδρας τοῦ νοός. Ὑπάρχουσιν εὐδαίμονος θνητοί, οἵτινες μόνον μετὰ τὸ 50^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀποκτῶσι λευκὰς τρίχας, καὶ ἄλλοι, ἔτι εὐτυχέστεροι, ὧν μόνον κατὰ τὰ γηρατεῖα λευκαίνεται ἡ κόμη. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι εἰς ὧν τὴν κόμην βλέπει τις τρίχας λευκὰς ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς νεότητος, ὡς ὑπάρχουσι καὶ εὐάριθμοι ἐκ γενετῆς φέροντες λευκὴν τὴν κόμην.

Εἶναι δὲ κληρονομικὴ ἡ ἐποχὴ τῆς λευκανσεως τῆς κόμης μας. Ἐὰν ὁ πατὴρ μας εἶχε λευκὰς τὰς τρίχας κατὰ τὸ 40^{ον} ἔτος φέρει, καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν θὰ ἀποκτήσωμεν λευκὴν κόμην.

Ἐκτὸς ὅμως τούτου εἰσὶ καὶ ἄλλαι αἰτίαι ἐπισπεύδουσαι τὴν λευκανσιν τῶν τριχῶν, οἷον αἱ συνεχεῖς κεφαλαλγίαι, ἡ διηνεκῆς ἀπώλεια αἵματος, ἡ πρὸς τὴν φθίσιν τάσις, ὁ ὑπερβολικὸς ἔρως, αἱ ἰσχυραὶ συγκινήσεις καὶ ἡ πολλὴ διανοητικὴ ἐργασία. Ὑπάρχουσιν ὅμως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, οἵτινες οὐδέποτε ἤρασθησαν, οὐδέποτε ἐπεδόθησαν εἰς μελέτας, καὶ ὅμως τάχιστα λευκαινόμενοι τὴν κόμην.

Γνωστὸν εἶναι τοῖς πᾶσιν, ὅτι ταραχὴ μεγάλη, ἡ ἠθικὴ δυσἀρεσκεία ἰσχυρὰ, δύναται ἐν ὀλίγαις ὥραις νὰ λευκάνῃ τὴν κόμην.

Ὁ Ἀδριανὸς Ἰούλιος ἐγνώρισεν Ἰσπανὸν, καταδικασθέντα εἰς θάνατον, οὗτινος τὴν ἐπιούσαν ἐλευκάνθη ἅπασα ἡ κόμη. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ τῇ Μαρίᾳ Ἀντωνιέττα, βασιλισ-

σῃ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ἰωάννης Λίβενυ, ὅστις πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Μετὰ 48 ὥρας ἐλευκάνθησαν πᾶσαι τῆς κεφαλῆς του αἱ τρίχες.

Ὅπως δὲ ἀναβάλωμεν τὴν λευκανσιν τῶν τριχῶν μας, ἡ ἐπιστήμη παρέχει ἡμῖν τὰ ἐξῆς μέσα.

1ον. Ν' ἀποφεύγωμεν πᾶσαν ὑπερβολὴν δυναμένην ν' ἀδυνατήσῃ τὸν ὄργανισμὸν μας.

2ον. Νὰ ἔχωμεν ἡσυχίαν πνεύματος καὶ καρδίας.

3ον. Νὰ τρίβωμεν συνεχῶς διὰ ψήκτρας τὴν κεφαλὴν.

4ον. Ν' ἀποφεύγωμεν τὰς πομάδας ἢ ἄλλα ὑγρὰ ἀρωματώδη, καὶ

5ον. Νὰ κείρωμεν συνεχέστερον τοῦ συνήθους τὴν κόμην, ὅπότεν αὕτη ἀρχίσῃ νὰ λευκαίνεται.

Τινὲς ἀποσπῶσι πρόρριζα τὰς πρώτας λευκὰς τῶν τρίχας, νομίζοντες ὅτι τοῦτο ὠφελεῖ. Ἀλλὰ κατόπιν παρατηρήσεων τοῦ Brown Σέκουαρδ ὁποδείχθη ὅτι μιᾶς τριχός ἀποσπόμενης 3—4 νέαι λευκαὶ ἀναφύονται ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Διὰ τοῦτο πολλοὶ ἔμποροι ἵππων κατεσκευάζουσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν ζώων τούτων λευκὸν ἀστέρα, ἀποσπῶντες συνεχῶς τρίχας ἐκ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε σημείου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Θεόν. — Παιδίσκη δεκαετῆς συνέζη μετὰ τῆς μάμμης της, ἄτε ὄρανήν οὐσα πατρός τε καὶ μητρός. Ἐπειδὴ δὲ ἐμαστιζετο ἡ μάμμη της ὑπὸ ἀφορήτου πενίας, καὶ ἐπειδὴ συνέπεσεν ἡμέραν τινὰ ν' ἀσθενήσῃ σπουδαίως, ἡ μικρὰ κόρη ἐσκέφθη νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ βοήθειαν. Ἐγράψε λοιπὸν

αὐτὴν καὶ εἶτα, μεταβάσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔθρεκεν αὐτὴν εἰς τὸ κιβώτιον, εἰς ὃ ρίπτονται τὰ ἔλεη. Ὁ ἱερεὺς παρετήρησεν αὐτὴν εἰσελθὼν, καὶ, ὑποθέσας ὅτι πειράθαι νὰ ὑπεξαιρέσῃ χρήματα ἐκ τοῦ κιβωτίου,

— Τί πράττεις, κλέπτρια; ἐφώνησεν.

— Ἐγὼ; ἀπήντησεν ἡ παιδίσκη. Δὲν εἶμαι κλέπτρια, ἀλλὰ ζητῶ νὰ ρίψω ἐπιστολὴν, δι' ἧς γράφω τοῦ Θεοῦ νὰ μοὶ παράσχῃ βοήθειαν χάριν τῆς πασχούσης καὶ πενομένης μάμμης μου.

Ὁ ἱερεὺς οὐδὲν εἶπεν. Εἶτα, μετὰ τὴν ἀμαχώρησιν τῆς μικρᾶς κόρης, ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν, ἀνέγνω αὐτὴν καὶ ἐγέλασεν ἐπὶ τῇ ἀθωότητι τῆς παιδίσκης.

Τὴν ἐπιούσαν κυρία τις μεταβάσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς παιδίσκης ἐκόμισεν αὐτῇ χρήματα, τρόφιμα καὶ ἰατρόν.

— Ποῖος τὰ στέλλει; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ.

— Ὁ Θεὸς, ἀπήντησεν ἡ Κυρία, ὅστις ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἢν τῷ ἔπεμψες.

Ἡ μικρὰ ὑπεραίσθη πληρῆστατα. Ἡ κυρία ἐκείνη ἦτο πλουσία τις, ἥτις ἐπληροφόρηθη τὰ πάντα ὑπὸ τοῦ καλοῦ ἱερέως.

Σύζυγος ὀλοκλήρου οἰκογενείας. — Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι οἱ Μορμόνοι, οἵτινες περιορίζονται ἐν Οὐτάχ τῆς Ἀμερικῆς, δοξάζουσιν ὅτι ἐπιτρέπεται τῷ χριστιανῷ ἡ πολυγαμία. Ὁ κ. Ἐρλιγκτων, ἄρτι προσελθὼν εἰς τὸ Μορμονικὸν δόγμα, ἐσχετίσθη μετὰ τινος οἰκογενείας ἐν ἣ ὑπῆρχον 4 νεανίδες, ἡ χήρα μήτηρ των καὶ ἡ μάμμη των. Ὁ κ. Ἐρλιγκτων ἠγάπησε μίαν τῶν νεανίδων, τὴν ξανθὴν Ἰουλιέτταν, ἥτις ἀντιράσθη αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ὄρει δὲ νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας, ἐδέχθη αὕτη τὴν περὶ συζεύξεως πρότασίν του.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ Ἐρλιγκτων, πρὸς χάριν σου νυμφεύομαι καὶ τὰς ἀδελφάς σου.

— Ἄλλ' ἡ μήτηρ μου;... εἶπεν ἡ νεάνις.

Ὁ Ἐρλιγκτων ἐζαλίσθη.

Ἡ νεάνις διὰ τῶν κυανῶν καὶ γλυκυτάτων ὀφθαλμῶν της σιωπηλῶς παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ μὴ ἀπορίψῃ καὶ τὴν μητέρα.

— Τὸ ἀπαιτεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἔραστής.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ θελκτικὴ νέα, διότι οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψω τὴν μητέρα μου.

— Ἐστῶ! νυμφεύομαι καὶ αὐτήν.

— Ἀλλὰ τὴν μάμμη; νὰ τὴν ἀφήσωμεν λοιπὸν; Πρέπει νὰ νυμφευθῆς καὶ τὴν μάμμη.

— Ὡ! τοῦτο εἶναι πολὺ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρλιγκτων. Προτιμῶ νὰ μὲ κρεμάσωσι.

— Φίλε μου! εἶπεν ἡ νεάνις μὲ τόνον περιπαθῆ καὶ τρυφερόν, ὦ! τότε δὲν μ' ἀγαπᾷς.

— Πῶς! δὲν σ' ἀγαπῶ;... Δὲν ἀρκεῖ ὅτι νυμφεύομαι χάριν σου τὰς τρεῖς ἀδελφάς σου καὶ τὴν μητέρα σου;...

— Ναί, ἀλλὰ ἡ μάμμη; πῶς θὰ τὴν ἐγκαταλείψω;... Δὲν πειράζει ὅμως;... ὑπομονή... ἄς μὴ σᾶς νυμφευθῶ, κύριε, ἀφοῦ ἀπορρίπτετε τὴν μάμμη.

— Θεέ μου! Ἐστῶ! Δὲν ἀντέγω νὰ σ' ἀπολέσω. Νυμφεύομαι καὶ τὴν μάμμη.

Καὶ ὁ κύριος Ἐρλιγκτων ἐγένετο σύζυγος ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας, νυμφευθεὶς πέντας συλλήβδην τὰς ἡλικίας, ἀπὸ τοῦ 16 ἔτους μέχρι τοῦ 78!

Ἐπερβολικὴ εὐαισθησία. — Δύο φίλοι ἐπέσθησαν εἰς ξενοδοχεῖον φέροντες μεθ' ἑαυτῶν ἀσπαράγους ἄρτι δραπέντας.

— Πῶς θὰ κατασκευάσω αὐτούς; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος.

— Μὲ τὸ λάδι, εἶπεν ὁ εἰς.

— Ὅχι! μὲ σάλτσαν, εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, τὰ μισὰ κατασκευάζω μὲ λάδι καὶ τὰ ἄλλα μισὰ μὲ σάλτσα.

— Ἐστῶ, εἶπεν οἱ δύο φίλοι.

Ἐνῶ ὁ ξενοδόχος ἠτοίμαζε τοὺς ἀσπαρά-

γους, ὁ εἶς τῶν φίλων, βληθεὶς ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας, ἔπεσε νεκρὸς ἐντὸς λεπτοῦ.

— Ξενοδόγε! Ἐφώνησεν ὁ ἐπιζήσας φίλος.

— Διατάξεται!

— Ὅλα μὲ τὸ λάδι νὰ γείνουν!... ὅλα μὲ λάδι.

Πληροφορία νόστιμος. — Ὁ ὁδηγὸς φρονολογικοῦ μουσείου, ὠδήγει δύο ἄγγελους περιηγητὰς εἰς τὰς αἰθούσας. Ἰδόντες οἱ περιηγηταὶ δύο κρανία, ἓν μέγα καὶ ἕτερον μικρὸν, ἠρώτησαν τίτι ἀνήκει τὸ μεγαλύτερον.

— Εἰς τὸν Γαλλογαίον ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός.

— Τὸ δὲ μικρὸν, ἠρώτησαν οἱ Ἄγγλοι.

Ὁ ὁδηγὸς ἐσκέφθη, καὶ μετ' ὀλίγον,

— Εἰς τὸν ἴδιον, ἀπήντησεν, ὅταν ἦτο παῖς.

Ἐν διατί. — Ἄνοστος ὀρχηματικὸς συγγραφεὺς ἠρώτησε φίλον του πῶς τῷ ἐφάνη ἡ κωμωδία του, ἧτις χθὲς ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

— Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, τῷ εἶπεν ὁ ἐρωτηθεὶς; Ἦτο λίαν ἄνοστος καὶ ἀπεκοίμησε πάντας.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, δὲν ἤξεύρεις τί λέγεις. Πῶς ἀφοῦ ἦτο ἄνοστος δὲν ἐσοίχθη;

— Οὐ! ἀνταπήντησεν ὁ ἐρωτώμενος, τίς ἦθελες νὰ συρίζῃ αὐτήν, ἀφοῦ πάντες, ὡς σοὶ λέγω, ἀπεκοιμήθησαν;

Προκατακλυσμαῖον ζῶον. — Ἐκ Βουένος Ἀύρες τῆς Ἀμερικῆς ἀνηγγέθη ὅτι ἀνεκαλύφθη σκελετὸς, σχεδὸν πλήρης, μεγαθηρίου, ζώου δηλονότι προκατακλυσμαίου, ἐκτιμηθέντος ὑπὸ τῶν εἰδημόνων 10,000 φράγκα. Ὁ εὐρών αὐτὸ, Ἰταλὸς τὸ γένος, ἐδωρήσατο τὸ πολυτίμητον εὐρημα εἰς ἓν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Μουσείων τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

Διαθήκη φιλαργύρου. — Ἀπεβίωτε πρό

τινος ἐν Ἰρλανδίᾳ μέγας φιλαργύρος. Ἰδοὺ ἡ διαθήκη του.

« Ἀφίνω εἰς τὴν νύμφην μου Μαρίαν Δουήν 2 ζεύγη παλαιῶν τσουραπίων λινῶν εὐρισκομένων ὑπὸ τὴν κλίνην μου. Τῷ ἀνεψιῷ μου Καρόλω Μακάρτνεϋ ἀφίνω 2 ἕτερα ζεύγη τσουραπίων εὐρισκομένων εἰς τὸ ἱμάτιοφυλάκιόν μου. Τῷ ἐξαδέλφῳ μου ἀνθυπολοχαγῷ Τζόνσον τὰ ὑπὸ τὴν κλίνην μου παλαιὰ ὑποδήματά μου, τῇ δὲ γηραιᾷ καὶ πιστῇ ὑπηρετρίᾳ μου Ἄννα Βούρκε τὸ οὐροδοχεῖόν μου.»

Ἡ ὑπηρετρία Ἄννα τόσῳ ὠργίσθη ἐπὶ τῷ τοιούτῳ κληροδοτήματι, ὥστε ἤρπασε τὸ οὐροδοχεῖον, ἵνα τὸ συντρίψῃ. Ἀλλὰ... εὗρεν αὐτὸ πλήρες λιρῶν ἀγγλικῶν! Τὸ παραδοξὸν τοῦτο ἔπεισε καὶ τοὺς λοιποὺς κληρονόμους νὰ δεχθῶσι τὰ τσουράπια καὶ ὑποδήματα, ἅπερ εὗρον μετὰ θαυμασμοῦ οὐκ ὀλίγου πλήρη χρυσῶν γκινεῶν.

Γεῦμα πολυτίμων. — Ἐν Τουρίνω τῆς Ἰταλίας κύριός τις ἀπεφάσισεν ἐσχάτως νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὸ ποσὸν 15,000 φράγκων καὶ ἦτο φιλαργύρος, ἐσκέφθη νὰ κρύψῃ τὰ χρήματά του, ἅπερ συνίσταντο εἰς τραπεζογραμμάτια, εἰς τινα ὀπὴν τοῦ τοίχου, καλυπτομένην ὑπὸ τινος καθρέπτου. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πόλιν μιᾷ τῶν ἡμερῶν χάριν ὑποθέσεων του, ἔσπευσε νὰ παρατηρήσῃ ἂν τὰ χρήματα αὐτοῦ ὑπῆρχον σῶα εἰς τὴν θέσιν των. Ὅποια ὁμῶς ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις καὶ ταραχὴ του, ὅταν ἐκ τοῦ δέματος ὅπερ ἔκρυψε μόλις ἐσώζοντο λείψανά τινα εἰς μικροσκοπικὰ τεμάχια! Οἱ κἀνθηροὶ μετέβαλον τὸ κεφάλαιον ἐκείνο εἰς γεῦμα, ἀλλὰ γεῦμα λίαν πολυτελὲς διὰ κληθάρους, διότι ἐστοίχιζε 15,000 φράγκων!

Πάχυνσις πτηνῶν. — Ἐὰν θέλῃς νὰ ἴδῃς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὰ πτηνὰ σου, καὶ ἰδίως τοὺς ἐκτομίας ἀλέκτορας, παχύτατα ἐντὸς 12—15 ἡμερῶν, ἐγκλείτον ταῦτα εἰς κλωβὸν καλῶς

ἀεριζόμενον. Παράθεσ αὐτοῖς τροφήν ἐξ ὀρυζογάλου, προσθέτων ἐν αὐτῷ ἀνθρακικὸν νάτριν ἐν ὀλίγῃ ποσότητι, καθόσον διὰ τοῦ ἀλατος τούτου ἐμποδίζεται ἡ τοῦ γάλακτος ἀξύνισις, ἡ δὲ τροφή καθίσταται εὐπεπτοτέρα. Δίδε δ' αὐταῖς δις τῆς ἡμέρας ἄφθονον ὕδωρ πρὸς πόσιν, καὶ οὕτως ἐξῆ πτηνὰ μὲ σάρκα παχεῖαν, εὐχυμον καὶ τρυφεράν.

Στατιστικὴ περιέρχως. — Ὑπάρχουσιν ἐν Γαλλίᾳ 38 ἑκατομμύρια κατοίκων. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Γρεβὺ λαμβάνει μισθὸν κατ' ἔτος 1,200,000 φρ. Οἱ Βουλευταὶ ἐν συνόλῳ λαμβάνουσιν ἐπιχορήγησιν 6,798,600 φρ. Οἱ δὲ Γερουσιασταὶ ἐν συνόλῳ 4,500,000 φράγκων.

Ἄρα ὁ πρόεδρος Γρεβὺ στοιχίζει εἰς ἕκαστον κάτοικον τῆς Γαλλίας 3 λεπτὰ κατ' ἔτος.

Ἡ Βουλὴ 18 λεπτά.

Ἡ δὲ Γερουσία 12 λεπτά.

Ἐπομένως ὁ κ. Γρεβὺ ὡς πρὸς τὴν ἀντιμισθίαν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ 1/4 τῆς Γερουσίας καὶ τὸ 1/6 τῆς Βουλῆς.

Ἡ δὲ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία ἰσοδυναμοῦσιν ἀμφοτέρω κατὰ 10 Γρεβύδες.

Γῦρος τῆς Γῆς. — Ὁ ἐν Λίβερπουλ κ. Ἰσμαῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀφίκετο πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς Νέα Ἰόρκην, ἀφοῦ ἔκαμε τὸν γύρον ὀλοκλήρου τοῦ πλανήτου μας μετὰ θαυμασίας ταχύτητος. Ἀνεχώρησεν ἐκ Λίβερπουλ τῇ 13 Μαρτίου, διήλθε τὴν Σουέζιον διώρυγα, τὴν Σγκαπόρην, τὸ Χόγκ-Κόγκ, τὴν Ἰσοχάμαν καὶ τὸν Ἄγ. Φραγκίσκον, καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν ὡς εἴρηται πόλιν. Εἶχε διανύσει τὸ ὅλον 66 ἡμέρας. Ἐὰν προσθέσωμεν νῦν 9 ἔτι ἡμέρας, ἀπαιτουμένας ὅπως φθάσῃ ἐκ νέας Ἰόρκης εἰς Λίβερπουλ, εὐρισκομεν ὅτι ὁ ρηθεὶς κύριος ἐποίησε τὸν γύρον τῆς γῆς εἰς 75 μόνον ἡμέρας.

Ἀνάγκη ἀναπαύσεως. — Κυρία τις λίαν

φλύαρος καὶ ἀείποτε νομίζουσα ὅτι πάσχει, ἐνῶ ἔχαιρεν ἄκρην ὑγίαν, προσεκάλεσε τὸν ἰατρὸν.

Ὁ ἰατρὸς ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς ταύτης. Ἄμα λοιπὸν ἐξήτασεν αὐτήν, τῇ εἶπε:

— Δὲν εἶναι τίποτε.... ἔχετε ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως μόνον.

— Ἀλλὰ, ἰατρὲ, παρατηρήσατε καὶ τὴν γλώσσάν μου.

Ὁ ἰατρὸς διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, παρετήρησε καὶ τὴν γλῶσσαν.

— Ἐ! τί φρονεῖτε;

— Ὅτι ἔχει καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Προσευχὴ συμφερότερα. — Ὁ Κύριος Ξ... εἶχε μητέρα πλουσίαν, παρ' ἧς ἐζήτησε 10,000 φράγκα λόγῳ δανείου. Ἡ γραῖα ἠρνήθη νὰ τῷ δανείσῃ τὸ ποσόν. Τὴν ἐσπέραν ἡ σύζυγος τοῦ κ. Ξ... ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν ἐπέτυχεν νὰ λάβῃ τὸ ρηθὲν ποσόν.

— Δυστυχῶς, ἀπήντησεν, ὄχι. Ἡ μήτηρ μου εἶναι λίαν φιλάργυρος.

Μετ' ὀλίγον ὁ κ. Ξ... θέλων νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κλίνην, ἤρξατο προσευχόμενος:

— Πάτερ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς....

— ὦ! φίλε μου, διέκοψεν αὐτὸν ἡ ἀγαθὴ σύζυγός του. Πότε θ' ἀζιωθῆς νὰ εἴπῃς: *Μήτηρ ἡμῶν ἡ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς....*

Εὐαλοσθητος σύζυγος. — Κατὰ τινα ἐσπέραν τῶν ἀποκρέω, φοιτηταὶ τινες διεσκέδαζον πίνοντες, ρητηνίτην, ὀρχόμενοι καὶ ἄδοντες. Αἴφνης ἀκούεται πάταγος εἰς τὴν θύραν. Ἀνοίγουσιν οἱ εὐθυμοῦντες καὶ παρουσιάζεται γυνὴ τις.

— Κύριοι, τοῖς λέγει, ὁ ἀτυχὴς σύζυγός μου πνέει τὰ λοιθία εἰς τὸ κάτω πάτωμα. Σᾶς παρακαλῶ μὴ θορυβεῖτε τόσον.

Οἱ φοιτηταὶ, σεβασθέντες τὴν λύπην τῆς γυναικὸς, ἔπαυσαν καὶ ἤρξαντο ἀπλῶς διαλεγόμενοι. Μετὰ 20 λεπτά νέος ἀκούεται πάταγος. Ἀνοίγουσι τὴν θύραν καὶ παρουσιάζεται ἡ αὐτὴ γυνή.

— Κύριοι, δύνασθε νὰ διασκεδάσητε ὅσον θέλετε, καθόσον ὁ σύζυγός μου ἐξέπνευσε....

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ ΝΕΑΝ (α)

Μετέδης καταστόλιτος, λευχειμονούσα ὄλη
Εἰς γάμου γῆς εὐφρόσυνον, ἑραϊαν τελετήν.
Τὸ μαγικὸν τὸ βλέμμα σου λαμπρῶς ἠκτινοῦδαι,
Διόλου δὲν ἑμοιάζεις γυναῖκα σὺ θνητὴν!

Τοιοῦτο κάλλος ἢ Ἐδέμ, μόνον αὐτὴ ἐγκλείει.
Καὶ ὅμως... ὅμως ἔπασχε τοιαύτη καλλονή...
Ναί! ἔπασχεν ὑπ' ἔρωτος καὶ ἤρξατο νὰ δῶ
Τὸ μάγον ἄστρον πρόωρα... τίς νῦν δὲν τὸ θρηγεῖ;

Τίς ἐδηλητήριασε τὴν ὑπερβίην σου κόρη;
Εἶπέ, τίς σὲ κατέστησε τοσοῦτον δυστυχῆ;
Εἰς τὴν φυγὴν σου ἔνθερμον τὸ αἶσθημα ἐχώρει,
Ἐκεῖνος πλὴν ἦν ἀπλαγῆνος, ἀναίσθητος ψυχῆ!

Τοῦ Ὑμναίου ἔδλεπες τὴν δᾶδα ἀνημμένην,
Ἄλλ' αὐτὴ φῶς ἐπέχρυσεν ἐπ' ἄλλων καρδιῶν...
Ἐἶς ἀσπασμὸς εἰδίδετο γλυκὺς εἰς ἐρωμένην,
Εἰς ἄλλην πλὴν τὸν εἶδε νεμφίος μειδιῶν...

Καὶ σὺ; Φρικῶδες ἄπτεται τὸ πῦρ ἐν τῇ ψυχῇ σου...
Δωρεῖ ζωὴν ἐν φιλίᾳ καὶ θάνατον δωρεῖ!
Θεὲ! τὴν ἀγγελόμορφον νεάνιδα λυπήσου...
Φεῦ! ἠλλοιώθ' ἢ ὄψις τῆς... καὶ σφάλλουσα χωρεῖ.

Ποῦ βαίνει ἄρα; ἔνδοαυρος καὶ σιγηλὴ προβαίνει,
Καὶ εἰς τὸν οἶον φθάνουσα πιπτόλιον ζητεῖ,

(α) Νεάνις προδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἑραστοῦ τῆς καὶ προσ-
κληθεῖσα εἰς τινὰ γάμον, ἔλαβεν ἐντυπώσεις τοιαύτας,
ὥστε μεταβάσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἠδτοκτόνησε διὰ πι-
στολίου. Τὸ ἐκ τοῦ πυροβολισμοῦ πῦρ μετεδόθη τυχαίως
εἰς τὴν ἐσθῆτά τῆς καὶ ἀπετέρωσε τὴν ἀτυχῆ νεάνιδα,
νεκρὰν ἤδη. Τοιοῦτον τὸ θέμα τοῦ ἀνωτέρου ποιήματός.

Καὶ κλείετ' εἰς δωμάτιον· κ' ἐκεῖ ἀπηλιτισμένη
Τὸ μαιφόνον ὄργανον ἔτα στήθη τῆς κροτεῖ!.....

Ἡ σφαῖρα διετρόπησε τὰ ἀφροβόλα στῆθη!
Ὀλίγον μόλις μέταλλον πῶς ἱεροσυλεῖ!
Καὶ πῦρ εἰς τὴν ἐσθῆτά τῆς ἀμέσως διεχύθη.
Διπλοῦν λαμβάνει θάνατον ἢ κόρη ἢ καλή.

Δὲν ἦτο πῦρ πυρίτιδος αὐτό!... Τί ἄρα ἦτο;
Ἦτο φλογώδους ἔρωτος ἐμπρηστικὴ πυρά.
Ναί! ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ ζωῇ δεινῶς ἐτυραννεῖτο,
Καὶ ὑπ' αὐτῆς ἡ τάλαινα ἐκάη καὶ νεκρά!

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ ΚΓ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Σπῆρος — πόρος — ὄρος.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἡ Λουκία ἔχει καρδίαν λιθίνην.

Τὴν λύσιν ἀμφοτέρων, αἰνίγματος δηλονότι
καὶ γρίφου, ἔπεμψε πρῶτος ὁ κ. Τηλέμ. Νοτα-
ράκης. Εἶτα δὲ ὁ κ. Γεώρ. Γ. Πεντάκης καὶ ὁ
ἐκ Βίρκετ-ἐλ-Σάμπ κ. Ί. Δ. Φερενδίνος.

Τὴν λύσιν μόνου τοῦ αἰνίγματος, ὁ κ. Πανα-
γῆς Ραζῆς.

Τὴν λύσιν δὲ μόνου τοῦ γρίφου οἱ κκ. Ἐμμ.
Κ. Βενιέρης καὶ Π. Ἀδαμόπουλος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Η'.

Πρὸ πενταετίας οἱ φιλελευθεροὶ ἔλαβον εἰς
τὰς ἐκλογὰς τὸ ὄλον ψήφους 1,243,000, οἱ
δὲ συντηρητικοὶ ἔλαβον 1,117,000. Καὶ ὅμως
ἐκέρδησαν οἱ τελευταῖοι, οἵτινες καὶ ἀνῆλθον
εἰς τὴν ἐξουσίαν. Πῶς τοῦτο συνέβη;

ΓΡΙΦΟΣ ΙΗ'.

ΠΙΝΑΞ.

Τῶν ἐν τῷ Α'. Τόμῳ περιεχομένων

Α'. ΡΕΖΑ			
Τοῖς ἀναγνώσταις	Σελ.	5	Ἡ ναυτικὴ ποῆς
Ἀνακαλύψεις. Ἡ τυπογραφία	"	5	Ὁ Μοῦγκα-Πᾶρα καὶ αἱ μαῦραι
Β	"	21	Οἱ Ἀραβῆς
Ὁ ὕπνος	"	11	"
Ἀνέκδοτα Δάντου	"	18	Τὸ Ἀγγικιστὴν κατὰ τὸ 1840
Ἐποχθόνιος σιδηρόδρομος ἐν Λονδίῳ	"	30	Ἰαπωνικὴ παράδοσις
Ἀνέκδοτα Πετρόπουλου	"	30	Τὸ παράσημον τῆς περικηλίδος
Ἀποφθέγματα	"	34	Τὸ ὑπὸ τὸν δεξιόσπον
Ἡ χημεία	"	37	Τὸ νόμισμα
Ὁ ἔρωτος	"	40	Τὸ ἄστρον τοῦ Τραυωνίου
Τὰ λαχρεῖα	"	48	Οἱ ποιηταὶ παρὰ τοῖς μαύροις
Ἀραβικὰ γινώμικα	"	52	Ἡ στίβη τοῦ Πομπηίου
Ἱστορία τῆς γῆς	"	53	Ὁ χάρις
Ἐρωτικὴ διήγησις	"	56	Τὰ φάσματα
Ὁ χαρτερισμὸς	"	62	"
Ἡ πυρῆτις	"	69	Βεδουίνων πολεμικὰ ἔθιμα
Ὁ ἀνεμος	"	72	"
Μία πρῶδρος	"	79	Ὁ Κοπέρινος
Θήρα ἐλέφαντος	"	80	Αἱ ἐφημερίδες
Οἱ Κόπται	"	85	Ἡ Ἀλεξάνδρεια
Τὸ κλίμα τῆς Αἰγύπτου	"	88	Πῦρ, ἀνθραξ καὶ ἔλαιος
Κηδεῖα πέρσιργος	"	96	Ἡ Ἐλεσιπάτρα
Ἐκδρομὴ εἰς Ἀβουσαινίον	"	101	"
"	"	117	Ἡ τῆς γῆς πίεσις κατὰ τοὺς πόλους
"	"	133	Περὶ ἀφρονίας τῶν Ἑθελών
Ὁ Γλάδστων	"	104	Ἱστορία τῶν ρόδων
Τὸ Τσιτσλεχουρσι	"	110	Τὸ ὑπνώττειν μετ' ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα
Τουρκικὴ παράδοσις	"	112	Περὶ ὑδροφοβίας
Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἰσραηλίται	"	120	Ὄικοδομικὴ Αἰγυπτίων
Τὸ βόρειον σέλας	"	127	Ὁ Αἰθιοπικιστὴν
Οἱ Ὀδεσίτικοι	"	136	Ὁ Ζωροάστρης καὶ ἡ θρησκεία τῶν μάγων
Σκηνὴ τραγικὴ	"	144	Ἀνέκδοτα κινεζικὰ
Οἱ Βεδουῖνοι	"	149	Τὸ ἄλας
Ἡ 29-Φεβρουαρίου	"	151	Τὸ ποίημα τοῦ Ἀντάρ
Ἀνέκδοτα Βίσμαρκ	"	159	"
Ἀραβικὸν ἀνέκδοτον	"	160	Ἐπιστολὴ Ἀμρουγκ
Οἱ τρωγλοδοταί	"	165	Τὸ ὄπλοποιεῖον Κροῦπ
Μικροσκοπικὰ ζωῖδια	"	166	Σεισμοὶ καὶ ἡφαίστεια
Ἡ κηδεῖα ἐν Γροιλανδίᾳ	"	175	Ὁ λαρδος Βύρων
Αἱ ἡλιακαὶ ἐκλάψεις	"	176	Ὁ καρπὸς
Οἱ Ψύλλοι	"	181	Ἡ ἀναπνοή
Περὶ ἀνθρωποπαθίας καὶ ἀνθρωποθεσίας	"	183	Λαροῦν Ρασίλδ
			Ἡ πρώτη λευκὴ θορὶς

Ἡ τῆς ἐκδικήσεως ἀγαλλίασις (διήγημα) Σελ. 9, 23, 41, 58, 73, 89, 105, 121, 138, 154, 169, 184, 203, 218, 235, 251, 286, 302, 318.

Ἡ Ἀϊδᾶ (διήγημα) Σελ. 333, 349, 367.

Ὁ Σουλτάνος Ἀρσάκης (ἀνατολ. διήγημα) Σελ. 384 396.

Ποικίλα Σελ. 16, 31, 49, 63, 81, 97, 113, 128, 145, 161, 177, 192, 209, 226, 242, 257, 293, 310, 326, 341, 358, 374, 391, 404.

Αἰνίγματα, Προβλήματα, Κλειδίς, Λογόγριφοί καὶ Γρίφοι Σελ. 20, 36, 52, 68, 81, 100, 116, 132, 148, 164, 180, 196, 212, 228, 244, 280, 296, 312, 328, 344, 360, 376, 392, 408.

Β'. ΠΟΙΗΣΙΣ

Δὲν ἐμπνέονται	Σελ.	19
Εἰς τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου.	»	34
Ὅμοιον εἰς τὸν ἴδιον.	»	35
Μακρὰν τῆς	»	51
Τῆς δεσποινίδος	»	66
Ἡ Γαλάττειά μου	»	67
Πόθος	»	83
Ἡ τύφίς μου.	»	100

Εἰς πτηνὸν ἐπὶ λεμονιάς	»	115
Ἡ Φαλλάγα	»	131
Εἰς τὸν θάνατον τοῦ 20ετοῦς νέου Ν. Σ.	»	147
Εἰς τὴν μικρὰν κόρην τοῦ φίλου μου Π.	»	163
Εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀγαπητοῦ μοι θείου-Νικολάου Μ. Δαλλαπόρτα	»	179
Εἰς τοὺς γάμους τῆς Αἰκατερίνης Δαλλαπόρτα	»	195
Εἰς τὸν γάμον τῆς ἀδελφῆς μου Ρόζας Λοβέρδο Δοτοράτο	»	211
Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς κόρης Α. Κ.	»	212
Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς δεσποινίδος Φ.	»	228
Ἐκεῖνη	»	244
Εἰς τὸν θάνατον πτηνοῦ (α)	»	280
Μεσονύκτιον	»	296
Ἐκεῖ	»	312
Εἰς τὸν θάνατον τοῦ φίλου Χ. Α. Κ.	»	328
Ἐσπέρα ἔαρος	»	344
Εἰς τὴν στήλην τῆς Κλεοπάτρας	»	360
Παραφορά	»	276
Ἡ μετάνοιά μου	»	392
Εἰς αὐτόχειρα νέαν	»	408

(α) Κατὰ λάθος ἐγένετο ὑπερπλήθους 20 σελίδων, διὰ τὴν μετὰ τὴν 389 σελίδα ἡ ἐπομένη ἐσημειώθη 380.